

MAMUT TOUR

Dreamer – Mamut a solarni panely

První letosní 220km dlouhá maratonská bitva byla nachystána tradičně do Prerova, kde se v sobotu jel populární Mamut Tour maraton. Poslední ročníky jsem vynechal, ale letos přišel ten správný čas osvěžit si tamní krajinu v krásném jarním vydání. Nebo spíše v letním, jaro letos vlastně poradně nebylo. Předpověď počasí slibuje kolem 25 st, odpoledně ojedinele přehánka. Pojede se v krátkém dresu, zadně přemysleni co na sebe, tak to mám rad. Vzhledem k rozkopané D1 volíme s Kolikacem cestu až ráno před závodem, takže pěkně budík na 4:15, abychom v 7:30, tedy hodinu před startem, dorazili do Prerova. Jdeme se připravit na ubytovnu, kde už jsou Strejda a Turista, kteří také pojedou. Doplňit bidony, nacpat kapsy všim možným i nemožným, krátce se rozjet a už stojíme na startu. Potkáváme ještě i Mlhose, ale nějak se nám nehlasí. Dobrá věc letos je, že nejkratší trasa startuje pět minut před námi, takže je nás dohromady kolem dvě ste cyklistu ze střední a dlouhé trasy. Úvod jako již tradičně trochu nervozní, přeleva se to dopředu dozadu, ze strany na stranu. Brdek v Pavlovicích po 10km to moc nenadělí, takže nás poradí jede hodně pohromadě. Auta v protisměru, občas dírka, sterka, zúžení, člověk až někdy zavídá jezdce na Giru nebo Tour a říká si, že ve finále mají větší klid než my. Jedu poblíž Kolikace a Turisty, ale ten má pak defekt, když se údajně snažil předjet McHammera po krajnici. spartánský syndrom nás zda se stále pronásleduje. Konečně přichází Lazy a první seriózní kopec. Mohl jsem ho vyjet s úplným celem, ale Kolikac hlásí že tu s námi jede populární duo P. Popilek + R. Bronis a tak se na začátku kopce otáčím, protože tihle dva i s Kolikacem jsou za mnou. Kalkuluji co dál, ale mám strach že by mi ujeli ve sjezdu a tak přesně jak mi Kolikac doporučil, jedu napřed, abych měl do sjezdu rezervu. Tím doskocím před vrcholem pěknou skupinku, ale samotné celé je už o kus dál, to bych s nimi musel jet srot hned od upatí kopce. Je tu i P. Pospisil z Axonu, ale to je asi jejich jediná účast. Myslím že někde tady fotí poprvé Ziza. Sjezd z Lazy nakonec zvládám se ctí, hned se mi jede lepe, když nás není sto, ale dvacet. Po sjezdu se opět mírně stoupa, vidíme ještě kolonu aut celního balíku, ale to by naše skupina musela jet total srot, abychom je dojeli. A vzhledem k stoupající teplotě se k tomu nikomu moc nechce. Já jedu pěkně zabudovaný, strídat zatím ani moc nemusím, ostatní je tu dost lidí ze střední trasy. Všechno směřuje k zásadním kopcům, kterými jsou Hadovna a Grapy. Jestli před nimi chytám první menší krizi, musím víc pít, jenomže první bufet jsem musel bohužel projet a tak se snažím vodou setřit. V lese se člověk aspoň trochu schová a ve sjezdu ochladí. Dávám gel, tyčku a Hadovnu nakonec vyjede ve skupince docela v poklidu. Krátký sjezd a jsou tu Grapy. Prekvapivé se mi jedou dobře, ale spíš jako skupina jedeme rozumné tempo, takže vlastně snad poprvé mě Grapy nijak nebolely. Stojí tu borec s bednou bidonu a já v domněnku že to je občerstvovačka natahují ruku po bidonu. Jenže chlapek mi ho nechce dát, protože je určený pro jezdce za mnou! Takže skoro zastavuju, nastěsti mi skupina neujela. Až zpětne mi dojde, že tam žádný bufet nebyl, ale i tak mi ten bidon mohl nechat, když už jsem ho skoro držel! Po Grapech sjezd a houpavý dlouhý úsek. A hele, už je tady dvojice Popiolek + Bronis. Nebo možná už nás dojeli po Hadovně, teď přesně nevím, jen si pamatuju, že mě překvapilo jak brzo nás dojeli. Trochu mám obavy co se bude dít. No coby, vlezou na spic a jedou si svoje. Borec z Sportraces na jejich adresu prohlásí cosi ne moc pozitivního, asi jejich taktiku zna. Kupodivu ale zjistuju, že jejich taktika je úplně normální, prostě jedou setrvale tempo, ale všechno v rámci fair play. Jejich tempo má za následek, že začínáme sjíždět koralky z úplného cíle. Jako první je to překvapivé S. Prokes. to mi poprvé dojde, že asi tak úplně špatně nejedu a jelikož se cítím stále hodně dobře a plný sil, tak si říkám, že ta strategie vystoupit si hned v prvním kopci, byla rozumná. Mám čas trochu pozorovat i krajinu, která je krásná, ale

i tady mají pole plně solárních panelů, technologicky pokrok nezastaví. O pár desítek km dál po rozdělení trati dojedeme i B. Pruchu a borce, který se často otáčí směrem k autu a z kapsy dresu mu kouká sluchátko. Ze jde o Skupkeho, který vyhrál Krusnotona, mi dojde o nutný kus dale. To je fajn pocit, jet v takové skupě, ale o to víc tady má většina lidí doprovod v autech. Bidony s čerstvým pitím jen sýci a já hledím na můj poloprázdný bidon. Doposud se mi podařilo vyboxovat jeden ten žlutý mamutácký bidon, což je málo. Blíží se 150. km a bufet na Trojaku. Tam si říkám o bidon, ale poslední naplněný mi bere borec předemnou. I tak prostě zastavuji a nechám si nalít vodu. Celou ve sjezdu samozřejmě poodjede, ale nastěsí se vzadu zasekne i Bronis a tak se následně mezi auty propleteme zpět. Další důležité poznání, když má člověk den a nohy jedou, tak se dá i takhle zastavit a pak si to sjet. Blíží se 170. km a horská premie na Lazy v opačném směru. Dávám do sebe poslední gel a energii zvykacku. Pár lidí zase odpadá, mně se i Lazy kupodivu jedou dobře. Poslední bufet na 180. km dokonce беру další bidon, což tentokrát zvládnou rychle a najednou jedeme ve trojici vepředu se Skupkem a klukem ze Sportraces myslím. Zeby unik? Ale ne, zbytek nás brzy dojede. Přichází zradný konec maratonu, do cíle 30 km a v člověku se začínají rychle strídat stavy "proč jedeme tak pomalu, neměl bych jim nastoupit vs. už nemůžu, budu si muset vystoupit". Nejdrív přijde ten první stav, zrovna když stoupáme na kopec Nad Hubertem. Opet poodjždíme Skupkem, Bedou a jste jedním borcem. Sjezd je ale hodně rozbitý, díry, větve po asi nějaké bource a tak v najezdu na hlavní je nás zase sedm státních. Přichází nenápadný kopec na Hlinsko po hlavní a tady nám odjízdi Skupke + 1. Na mě jde už krize, nedostatek vody se projevuje. Přesto jedeme pěkně s Popiolkem a Bedou. Běda je taky na dne (s vodou) a prosí o lok, rád mu vyhovím, mám ještě trochu v bidonu. Popiolek velí ke strídání a sjízdění Skupkeho, ale naše skupina už má dost, ostatně není divu, Garmin na který se snažím raději nedívat, ukazuje přes 30 stupňů na slunci. až za Pavlovicemi začneme aspoň trochu strídat. 15, 10 km do cíle, najednou je to strašně daleko, když už člověk nemůže. Kostky v Prusinovicích a už mířím k lesíku před Přerovem. Zmáčknu se abych ve skupince zůstal, zkusím i jít asi dvakrát ze sedla, ale hned si musím sednout, aby se mi nepodlomily nohy. Tak to na spurt moc nevypadá a také to tak dopadne. TOP 10 nakonec překvapivě nebyla daleko, ale ten povestný kousek k ní jste chybel, což vůbec nevadí, o motivaci do budoucna je postarano. Když přičtu horké počasí, které mi moc nesedí a nedostatek vody, tak je to luxusní výsledek! Největší radost mám ale z toho, jsem v závodech nechal všechno a vydržel se zkušenějšími a lepšími borci až do cíle. Zavolám domů, hledám jídelnu i když na jídlo nemám ani pomyslení, abych se nakonec setkal s Kolíčkem, který právě také dopsal svůj dnešní příběh. Na jeho, ale i reporty ostatních, se už teď těším!

Kolíček – Mamut made in Slovakia

Je pondělí, jedno kafe za druhým, mamutí únava přišla, tělo plné kopců a nekonečného asfaltu. V hlavě to ale je, Mamut je tam, to se prostě počítá! Marně hledám na compu ten sobotní velkofilm ve 3D kvalitě, tak bych si ho chtěl přehrát. Takhle musím sednout ke klávesnici a zkusit tam namrskat dojmy. Na kolik věcí zapomenu? Už 16 let objíždím dlouhé trasy našich maratonů a nějak nelze přestat, myslí i tělo to potřebuje jako životadárnou energii. S Dreamerem ranní sobotní autostart, D1 již zaplněna kamiony, ale jedeme podle plánu a za 2:30h. již sdílíme mamutí startůvek se Strejdou a Turistou, kteří okupují Stavařov. Karl se jen uchechtává, dá si určitě zase svoje soukromé dvoukilo průměrem 30 s několika královskými zářezy, nepůjde s námi do té dnešní hromadné války. Ale každý podle svého gusta! Strejda zařídil prezenci, díky moc, místní toaleta je taky ztrestána, na ubikaci výbuch věcí z tašky, ale letos díky počasí je to tak jednoduché. Krátký-krátký! Servat z Turisty zbytečné spodní triko, pár anti křečových bobulek do pusy a jde se na to. Rozjet se v boulešském lesíku na okraji Přerova a pozdravit

všechny ty natěšence, co se taky rozjíždí. Překvapivý náš Milhoš, pozdrav s RiCem a pak pokec s legendárním maratóncem Indiánem, který tady nesmí scházet! Krátká trasa odlítla, s Dreamerem a s Turistou si týmově ťukáme pro štěstí a okukujeme Romana Broniše a Pavla Popiolka, to by měly být naše magnety! Prásk a již se rozjíždí lov na mamuta. Jede se vcelku v poklidu, každý ví, kde je jeho místo, a tak po výjezdu z lesíka se dokonce dostávám do první řady dnešního thrilleru. A zjišťuji, že jsem si neodstartoval budík! Pak už to frčí brdek nebrdek, vesnice za vesnicí, zatáčka za zatáčkou. Snažím se co nejvíce točit, ať se kopyta rozkmitají před prvními Lázy. Musím pochválit bezchybné řazení, které je ve stálé permanenci, malá placka je tam hodně krát. Turista brousí krajnici, až si říkám, že si koleduje o defekt. A bohužel během chvíle stojí s prázdným zadním kolem! Tak to je pech! Vesnice Loučka je neklamným znamením, že je to tady, Lázy! Tudy to vždycky valíme dolů v závěru závodu, dnes si to dáme za pár hodin taky. Ale teď kopec jako sviňa! Chvilí s Dreamerem, ale pak mi začíná mizet, nechci se totálně zgumovat na prvním kopci, když za mnou jede osvědčená dvojka, která dokáže na rovinách velké věci. Jen ty doprovodná auta by měli na tyhle úzké silničky zakázat, kdo to má čuchat. Pozdrav s Žížou, jen tak si jemně plácnout, abych mu nevyhodil rameno a už padáme úzkým sjezdem do Kateřinic. Šla z toho větší hrůza, než se nakonec ukázalo a do Ratiboře už se vezu v rychlé lajně. Roman s Pavlem stále nikde, až na hlavní směr Troják to jen zašumí a já si přestupuji do rychlejšího expresu. A rovnou za Indiána, tak to je paráda, to jsou chvíle! Před námi skupina, ve které je věřím i Dreamer. Jo teď to není nějaký přesun pod další kopec, to je tvrdá robot, kdo vystrčí nos, tak má problémy. Do sjezdu si zase poodjet, ať mě dole naberou. Daří se, žádný problém, už se málem vidím v cíli, jak se vezu za Pavlem, ale maratony jsou tak nevyzpytatelné! Stojka u Lukova, průjezd Fryštákem a jde se na Hadovno. Sjeli jsme nějaké skupiny, je nás kolem 30 kusů, ale Dreamer nikde. Tak co Hadovno, jak se letos pojeděš? Roman Broniš má ku pomoci ještě jednoho Slováka a rozjíždí tempo pro Pavla. A já mám problémy! To není Pavel z Lázů, nějak se rozjel a já ho stěží hákuji. Nechali jsme za sebou celou grupu, prémie se blíží, chtěl jsem jim zase odskočit a jet si sjezd v klidu sám, ale není na to. Tak to bude průšvih! Ujedou mi ve sjezdu, tam bude stačit malá díra a jak najedou na hlavní silnici budou v čudu...Buď jedou opatrně anebo jsem nechal mozek nahoře, ale jsem s nimi! Odjeli jsme celé grupě a ve 4 lidech najíždíme pod Grapy. Sebevědomí mi po sjezdu znovu narostlo, vezu se na euforické závodní vlně a vůbec si nepřipouštím, že bych skončil na Grapech. Prostě to s nimi vyjedu a do rozdělení tratí už pokecám zase s Dreamerem. Ale všechno je jinak! Nabourali jsme do Grap, točím to nejlehčí co mám (36x28) a začínám ztrácet. Pavel zapnul motorek a já nejsem schopen reakce. Chtělo to asi v tu chvíli mít sílu na těžší převod nebo jezdit v zimě do Ústí 3x v týdně. Prostě jsem marnej! Motám se frustrovaně nahoru a koukám na ty mizející zadky. A nahoře křeč do lýtka. Pěkný! Jako vedro je, ale že mě to čapne už na 85 km, to jsem nečekal. Hold si chlapečku jel nad své možnosti. Pár lidí jde přes a já nejsem schopen rozumně zabrat. Vůbec si nedovedu v tu chvíli představit, jak dám těch zbývajících 135 kilometrů. Bufet jsem projel tak blbě, že jsem nic nechytil. Tak vyžebrať aspoň půlku bidonu od spolubojovníka. Začínám si plně uvědomovat jaké je vlastně vedro a že od Lázů mě nějak bolí žaludek a začali mě ukrutně pálit chodidla. Peru do sebe všechno možné, abych se vzpamatoval. Na dlouhou odbočujeme ve 4 lidech, dva Slováci a Jirka Šrain. Ty ubíjející brdky do Rajnochovic ho ovšem popravily. Už jedeme jen ve třech a cítím, že jsem z nich nejslabší. Nejvíce tahá Roman Belák a když zjistí, že jedu v jeho kategorii, tak ze mě čuje nebezpečí. Naivista! To Eda Evinic se mnou prohodí pár slov, hlavně o Jirusovi, se kterým jel Krušnotona před pár lety. Na Troják se letos nejedou Foncky, ale krásné pozvolné stoupání. Ale pekelně dlouhé! Toužebně vyhlížím konec a hlavně bufet. Mám pěkně prázdné nádrže. Bufet Troják ztrestán ve stylu all inclusive a valíme znovu na Lázy. Roman Belák nám

poodskočil, ale do Ratiboře ho máme. Eda už to bere jako dobrý trénink a prý pojede se mnou. Roman na Lázy mizí. Já dostávám vzpruhu od neskutečně obětavého oranžového Žiži. Stojí na parádním místě, kde vždycky obdivuji ty fascinující panoramata. Tam dole před desítkami let žil můj děda. Má to náboj, má to emoce. Díky Žižo za skvělé fotky! Transport do cíle, většinou za Edou. Nohy už nekřečují, už si jedou svojí ulejšáčkou údržbu, za to chodidla mi to dávají pěkně sežrat. To jsem dobrých pár let nezažil... Škoda, že nám někdo neřekl, že 6 minut před námi jede osamocený Standa Prokeš. Roman Belák si ho sjel a předjel. I bufet jsme dali, to horko začalo být stále více a více nesnesitelné. Edovi jsem dělal průvodce a hlásil, co nás čeká. Jen ten traktor, který nám zatarasil jeden sjezd na dobré 2 minuty, ten tam nikdy nebyl. Ale to už nebylo důležité, nějak nebylo o co jet, scházela mi brácha, scházela mi nějaká oranžová duše... ale stejně Edo díky za společnost a za skvělé špice! Dreamer nakonec málem vyplnil moji věštbu, že dá svoje první maratónské podium. Jel famózně v grupě o 1. flek! Samozřejmě, že ho dojelo duo B-P, takže kdybych ... ale na kdyby se nehraje. V cíli pokec se Snílkem, který mi dá lístky na jídlo. Strejda píše, že schluzdil a jede domů. V jídelně probrat dojmy s Fousáčem a pak rychle na Stavařov do vany. Vymydlený si to šinu již autem do cíle, když v tom potkávám Turistu. Zlákám ho znovu na výstaviště, na druhé jídlo na svůj lístek. Když jsme blízko prostoru vyhlášení, tak zrovna vyhlášují soutěž týmů. A hele, tak jsme to zase manažersky dobře podchytili a drápeme se na 1.flek! Plato výběrových Zubrů se bude hodit. Dojíždí Ti největší hrdinové ... ale kde je RiC? Vyptávám se pořadatelů a čekám na něj. Nakonec se dočkám a dávám mu jednu sadu Zubrů, za to, že je stále tak nezlomný maratonec! Mamut nikdy nebude zadarmo, letos mě strašně bolel, ale zase psal epický příběh, u kterého chci ještě někdy být!

Standa Prokeš

Cyklomaraton Mamut tour v Přerově je pro mě doslova srdeční záležitostí. V roce 2005 jsem jej absolvoval poprvé jako úplný kandradas na distanci 180km a od té doby se stal stálíci v mém závodním kalendáři. Za těch třináct let se hodně proměnil. Nejen, že se už neshazuje na náměstí v Přerově a cíl není u Mamuta. Zázemí závodu se přesunulo do prostor přerovského výstaviště a samotná akce také prošla velkými změnami. V dnešní podobě je to třídní sportovní maraton, který začíná v pátek odpoledne krátkým triatlonem Mamutman, pokračuje sobotními maratony Mamut tour a Mamut bike. Končí se v neděli Nadačním během. Ve finále tedy řádně mamutí akce. Bohužel v posledních dvou letech to mají organizátoři z MiKo Cycles složitě, díky probíhající stavební práci na výstavišti. I tak to ale až na drobnosti obdivuhodně zvládají. Letošní ročník Mamut tour připadl na sobotu 26. května. Bylo objednáno letní počasí a mě čekal první maraton v kategorii 50+. V pátek odpoledne jsem se jako obvykle vydal na kole do Přerova k registraci. Na výstavišti mě zastihla nemilá zpráva, ještě se čeká na čipy, bude to trvat asi hodinku. Naopak milé bylo nečekané setkání s mým letitým soupeřem Petrem Pospíšilem. Naprosto náhodně jsme se potkali u prezentace, a čekání na čipy tak nebylo nudné. Neviděli jsme se několik let, tudíž bylo o čem mluvit. Kolem čtvrté se prezentace zdárně rozběhla, no a jelikož měl Petr ubytování v Lipníku, zpáteční cestu jsme měli společnou. Sobotní ráno probíhalo v léty zaběhnuté režii. Pavel přijel na čas a Edu jsme vyzvedli cestou. Necelou hodinu před startem jsme byli na místě a já jsem vyrazil se rozjet. Bohužel jsem se necítil dvakrát dobře. Během týdne mě trápily střevní problémy a žaludek jsem měl jako na vodě. Nicméně poslední dva dny jsem jen odpočíval a doufal jsem, že se situace vylepší a závod zvládnou. Jistý jsem si však vůbec nebyl. Systém startu byl letos opačný, nejdříve startovala trasa C a my z dlouhých tras až pět minut za nimi. Za to mohly především probíhající práce na silnici z Bystřice na Tesák. Závod se musel rozkopanému úseku vyhnout a nájezd do hostýnských kopců se jel až přes Lázy. Proto ty šachy se starty. Kolem 8:35 jsme tedy byly odmávnuty a jelo se.

Úvodní pasáž pod Lázy jsem zvládl bez problémů s hlavní skupinou. Začalo se dělat pěkné horko a já jsem se docela dost potil. Zatím to nebylo nic hrozného, ale žaludek se stále občas hlásil, že se mu to moc nelíbí. Stoupání na Lázy to je v podstatě série několika výživných stojek, skupina se začala natahovat a já už trochu ztrácím. Ale držím se ve skupince odpadlíků a s nimi najíždím do namotaného a úzkého lesního sjezdu. Valíme do Kateřinic a snažíme se neztratit kontakt s čelem závodu. V Kateřinicích se sjíždíme a zkoušíme dorazit vedoucí skupinu, na kterou máme malou ztrátu. Daří se nám to až na výjezdu z Ratiboře. Sjela se poměrně velká skupina a na hlavní silnici je v protisměru docela provoz. Takže často řešíme auta v protisměru. Když se k tomu ještě přidá neukázněný řidič doprovodného auta, který musí najíždět až k balíku je průšvih na spadnutí. Vyhýbal se autu v protisměru a málem sundal půlku balíku. Jen zázrakem se nic nestalo. Toho trubce z bleďmodré Fabie by měli pověsit za uši do průvanu. Ještě několikrát během závodu jsem ho pak viděl najíždět a předávat přímo u skupiny. Předával do leva z místa řidiče!!! Závěrečná pasáž stoupání na první bufet Na loučkách se utahuje a čelo nám opět trochu odjíždí. Na vrcholu chytám od Pavla flašku a dojíždíme si ve skupince čelo závodu ve sjezdu. Přejezd do Fryštáku zvládám v hlavní skupině, ale vůbec si nejsem jistý, jak dopadnu na Hadovně. Na rozjímání není času, projíždíme Lukoveček a je tu nájezd do kopce. V první polovině stoupání si ještě jakž-takž držím kontakt, ale v druhé části už mě čelo odjíždí a do sjezdu najíždím se ztrátou několika set metrů. Předem mou se pohybuje pár dalších odpadlíků, se kterými valíme sjezd do Rusavy, ale nedaří se mně je dojet. Přejezd k dalšímu stoupání na Grapy si přes Rusavu musím odšlapat sám. Vůbec nevím, jak ten pekelný kopec vyjedu. Cítím, jak mě začínají docházet síly. Peru se s kopcem jak to jde, kolem mě se pohybuje několik dalších závodníků a společně konečně dojíždíme na vrchol stoupání. Nechápu, jak je možné pustit na tohle stoupání doprovodná auta, dělají nám tady na těch úzkých cestách pěknou medvědí službu. Cpou se do každé mezery mezi závodníky a rozpojují nás. Dvakrát si to zatracený auto musím zase předjíždět. Jestli něco na maratonech nesnáším, tak jsou to přesně tyhle situace. Do sjezdu najíždím těsně za dvěma závodníky, ale nedaří se mně je sjíždět a do kopce na Slavkov mám trochu ztrátu. Prostě už to nejede. Na kopec dojíždím kousek za nimi a dostávám od Pavla druhou flašku. Pár set metrů přede mnou jede tříčlenná skupinka, ale to už nedorazím. Jsem sám, no snad mě nějaká skupinka dojede. A skutečně, v kopci před Dřevohosticemi mě dojíždí asi dvacetičlenná grupa. S úlevou se zapojuji na konec. Snad budu mít dost sil se s nimi udržet. Zatím to jde. Pomalu se blížíme k rozdělení dlouhé a střední tratě. Před Radotínem se skupina dělí a na dlouhou nás odbočuje něco málo přes deset lidí. Skupina drží stále rychlé tempo a na čele se angažuje někdo v červeném dresu. Já hlavně doufám, že to ustojím aspoň na Troják. Zatím plápolám převážně na chvostu. Ve skupině je také můj největší soupeř Pavel Popiolek. Jenže v posledním brdku před Všechovicemi je najednou konec. Jako kdybych narazil do zdi. Skupina odjíždí a já se jen tak-tak drápu do kopce. Ve sjezdu za vesnicí koukám, že ze skupiny odpadli ještě další dva závodníci. Dojíždím je až v brdku před Podhradní Lhotou. Doufal jsem, že to dáme dohromady a pojedeme společně. Jsou na tom ale ještě hůř než já a v kopečku jim hned odjíždím. Jsem tedy opět sám a čeká mě mírné stoupání na Troják po nepřiliš pěkné silnici. V Rajnochovicích se nejede jako obvykle doprava k Tesáku, ale rovně údolím rovnou na Troják. Silnice za vesnicí se pomalu zvedá a je pěkně hrbatá. Není to nic příjemného a v závěru mě ještě čeká pár rozdrbaných dřevěných mostků. Na hlavní silnici se dohrabu na pokraji sil a v závěrečném kopci se mě do stehů začínají nepříjemně zakusovat křeče. Na vrcholu mě čekají kluci. Dojíždím k nim téměř krokem a беру si dvě flašky s pitím. V této chvíli nevím, jestli závod vůbec dokončím. Mám pocit, že už vůbec neotočím nohama a do cíle zbývá ještě 70 kilometrů. Doufám jen, že mám naději se ve sjezdu trochu zmátořit. Snažím se hodně pít a cpu do sebe všechno, co ještě najdu v kapsách. Šlapavý sjezd přes

Hošťálkovou je proti větru, opět nic příjemného, ale zatím to zvládám. Tělo se nějak zázračně vzchopilo. Není to sice žádná hitparáda, ale zatím to nějak jede. V Ratiboři konečně odbočuji doleva a pomalu se dostávám z větru. Blíží se poslední, ale pro mě v tohle stavu, nejdůležitější stoupaní závodu na Lázy. Kopec je v podstatě série několika stojek. Nejsem si vůbec jistý, zda se na něj vyškrábu, ale věřím si. Když jsem to dotáhl až sem, už to nevzdám. První část jde kupodivu poměrně dobře. Ne, že bych byl nějak rychlý, ale zvládám to v tempu a bez křečí. Ve střední pasáži na louce je hnusný zvlněný asfalt, tuhle pasáž nemám rád. Je tady divák v dresu Vinohradských šlapek a povzbuzuje. Moc díky! (Dle fotogalerie to byl Žíža) Funím jak lokomotiva, ale kritickou pasáž krokem vyjízdim. V následující zvlněné části si maličko orážím a závěrečnou stojku v lese tlačím z posledních sil ze sedla. Jsem nahoře, sláva! Pouštím to do sjezdu a najednou je všechno jinak. Vítr mám zprava a celkem to jede. Krátké stoupaní před Kelčí zvládám také v pohodě a pohledem dozadu se ujistuji, že mě stále nikdo nesjíždí. Za Malhoticemi čekají kluci a Pavel se raduje, že ještě stále jedu. Mám to prý už jen dojet, za mnou je velká díra. Tak jo. Jenže, v půlce předposledního stoupaní na Maleník, mě náhle dojíždí osamocený závodník v zeleném dresu. Do sjezdu najíždím pár desítek metrů za ním, ale znalost tohoto rozdrbaného sjezdu mě umožňuje si jej dojet a přejezd z Týna do posledního kopce na Hlinsko jedeme spolu. Samozřejmě, v druhé půli stoupaní se mně definitivně vzdaluje a jedu opět sám. V závěru kopce se zase ozývají křeče. Už je to jen kousek, to dám. Valím na Pavlovice, kde koukám je změna. Šipky ukazují rovnou dolů. Obvyklý okruh kolem Tučina odpadá, sjíždím rovnou do Radslavic. Na výjezdu z vesnice ještě jednou ty jejich nechutné kostky a blíží se Prosenice. Opět překvápko, šipky mě vedou rovně na hlavní silnici, kde regulovčici zastavují provoz a já projíždím do posledních tří kilometrů. Na rovince za Prosenicemi překvapivě dojíždím cyklistu, který je mně nějak povědomý. Až když jej předjíždím, uvědomuji si podle dresu, že je to asi ten, co tahal druhou skupinu, když jsem z ní vypadl. Jede pomalu, jako na výlet. Rychle jej předjíždím a snažím se zahlédnout tvář. Nic bych za to nedal, že to byl Roman Broniš. Poslední kilometr jedu sám a cílem projíždím krokem naprosto vyčerpaný. Pavel mě naviguje k autu. S obtížemi slézám z kola. Nohy jako z olova a hlava se mě točí, jen sebou seknout. Musím si na chvíli sednout a asi čtvrt hodiny se pomalu vydejchávám. Teprve, když zahlédnu v cíli Petra Pospíšila, jsem schopen vylézt z auta a prohodit s ním pár slov. Když jsem se vzchopil, opláchl si hlavu pod studenou vodou a byl schopný trochu normálně fungovat, šel jsem se podívat na výsledky. K mému překvapení, po tak mizerném výkonu, docela slušný výsledek. Celkové 20. místo a druhý v kategorii. Na třetím místě v kategorii dojel čtvrt hodiny po mně Petr Pospíšil. Naši kategorii vyhrál Pavel Popiolek. Na bedně jsme se ale sešli jen já s Petrem. Pavel už na výstavišti asi nebyl. Takže alespoň na dálku posílám gratulaci! Ještě posílám gratulaci Karlu Hajdíkovi, čtvrté místo v naší kategorii - skvělý výkon! Musím se ještě vrátit k jedné věci, která mě vrtá hlavou. K neznámému závodníkovi, kterého jsem předjížděl těsně před cílem a o kterém jsem přesvědčený, že se angažoval v druhé skupině, když jsem s ní chvíli jel. Nenašel jsem jej totiž ve výsledkové listině. Měl by být tak 2-4 minuty za mnou, tam je ale prázdných šest minut. Napadlo mně, jestli to nebyl někdo z trasy B, ale ani tam to nesedí. Je to záhada. Že by se do závodu vetřel někdo mimo závod? Prostě nevím, co si o tom mám myslet. No, třeba mám jen vlčí mhu a spojil jsem si věci, které spolu nemají žádnou souvislost. Závěrem velké poděkování organizátorům z MiKo Cycles Přerov. Navzdory protivenstvím se jim opět podařilo uspořádat další úspěšný ročník. Nezbývá doufat, že do příštího ročníku se pohnou práce na výstavišti a bude též hotová silnice přes Troják. Co musím zvláště pochválit je zabezpečení křižovatek v druhé polovině závodu. Velké díky všem regulovčíkům! Naopak, je velká škoda, že letos nebylo jídlo ve školní jídelně. To býval nejsvětější okamžik po skončení závodu, dát si tam luxusní jídlo, jasně kromě

výstupu na bednu. :-) Snad se to do příště podaří domluvit. Rád bych si za to třeba i připlatil na startovním. Ve věci jídla v cíli byl Mamut jedinečný, srovnatelný snad jen s Tatry tour, kde jídlo bývá v restauraci hotelu. Ještě jsem si dal práci a zhruba spočítal, že ve všech soutěžích konaných v rámci sportovního víkendu (Mamut tour, Mamut bike, Mamutman, Nadační běh) se zúčastnilo asi osm stovek závodníků.

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Dreamer – Krkonose s olympijskou medailistkou

Krakonosuv cyklomaraton mám rad. Je to relativně nový závod, který vznikl v roce 2014 a od toho následujícího jsem se zúčastnil všech ročníků. Ani letos jsem si jej nemohl nechat ujít, počasí přeje, není na co čekat. Ráno mě nabírá do auta Strojda, poprvé tak nejedu na Krkonose s Kolikáčem, který už se domluvil s ostatními kluky. Cesta ubíhá svižně, posnídam, posvácím, na záchod si odsokčím a zhruba hodinku před startem už se jdeme se Strojdou krátce rozjet. Po půl desáté už ale rádeji stojíme s klukama na startu, protože nás pojedou opravdu hodně, kolem 700 lidí, navíc krátká i dlouhá trasa budou spojeny. Samozřejmě mě to netěší, ale je to pro všechny stejné. O stres v pelotonu každopádně nouze nebude. To se ukazuje hned na jednom z prvních křeháků, kde si o obrubník uštěle první jezdec. Pak se odměavne ostrý start a jede se. Tím jak je nás takhle mega velký balík, tak se snažím držet rozumně ve předu, zachytným majáčkem mi je skvěle pozice jedoucí Kolikáč a Kapr. Zahý mě předjede Michal Kubicek a Salo, takže mám další magnetky, vidím i Standu Prokese. V prvním brdce po startu nekde na 10km to lehne ve stoupaní, nastěsí se tomu vyhnou. Následný sjezd v pohode, vlastně ani nemá cenu hrotit to a jet úplně ve předu, protože je jasné, že do Polska a pod Pomezni Boudy nás dojede tak 200 podle mě. O kus dál slezá z kola Salo, asi bohužel defekt. V balíku se jinak jede dobře, stíhám se občas i napít a když v Polsku říkám M. Kubickovi že už mám vypít skoro celý bidon, tak je překvapený a říká že jsem toho vypil víc než on, což je opravdu na povážení. Kritický moment v Polsku je pro mě v prvním měste za hranici, kde je zleva zúžení a na zemi leží bidon, který přejeďu, nastěsí nespádnou ani nedefektim. To se s bidonem snadno může stát, pamatují, jak takhle jednou měl defekt F. Rabon na Páve Milovice. Miríme do stoupaní na Pomezni Boudy, snažím se propracovat víc dopředu, což je tady důležité. V momentě kdy uvidím nepřehlédnutelně pozadí Rudy Nováka, jsem spokojený a jedu si tempo do kopce. Úplně celou se sice trhá, ale pohledem na tečky usoudím, že nemá cenu se zrusit na prvním kopci, když mě čeká ještě Pražská Bouda a spol, zatímco na celé bude jistě většina lidí z krátké. A tak trochu zvolním, Ruda stále na kontakt, naopak mě dojede P. Bencík, který dělá "doprovod" olympijské medailistce, bikerce Maje Włoszczowské. Na vrcholek tak dojedeme společně v menší skupině, sice jsem docela na srot, přesto stíhnu pochválit P. Bencíka za jeho komentování v televizi. Jistě si musí říkat, co to bylo za blázná, kdo v tom největším vypětí stíhne ještě mluvit. Jindy by to ale neslo, protože v následujícím sjezdu za to Petr vezme a odváží i Maju, profík se nezapře. Nastěsí se nějak zahákuji a pár borcu doskoci zezadu a tak se nám dari sjet se do menší skupinky asi 8 lidí. Pak dojedeme i grupu s Rudou, tak to mám radost. Než ho ale stíhnu pozdravit, Ruda miří rovně na krátkou trasu a my doprava na dlouhou. P. Bencík dokonce před Peci dojede další větší skupinku před námi, kde je mj. Liba Janousek nebo V. Novák. Mne se tam také povede doskocit, ale to už začíná samotná Pražská Bouda. V. Novák vycvakává nohu z pedálu v te nejprudší pasáži a pak už jde pesky, nasednou se na kolo neda. Jedu si svoje, celou te spojené velké skupiny mám pár metrů před sebou, ale tím jak jsme je dojízdeli před Peci, to přesně jen stálo více sil. A tak nastává přesně ten moment, který nemám rad. Pár lidí odpadlo, za

mnou nikdo, ale tu hlavní skupinku ne a ne sjet, přitom nejedou rychleji než já. Možná to chtělo zmacknout se o trochu víc, ale už je pozdě. Jak vyjedeme na planinu, skupina se mi pomalu, ale jistě vzdaluje. Zezadu me doskoci jeden borec a záhy i opět jedoucí V. Novak, který nam v následujícím sjezdu ujede. Snadím se strídat a jet co to jde, ale tím že to je technický sjezd, tak to moc efekt nemá. Přesto občas porad V. Novaka zahledneme, takže alespoň jedeme stejně rychle. Uplně dole po narovnání silnice vidíme že Vít si doskocil asi pět lidí, takže jedeme s klukem co jede se mnou, chvíli srot a k memu překvapení si tam také doskocíme, ani to tak nebolelo! Tak to je parada, už jsem se bal, že pojedeme ve dvou a někdo nás dojede, tohle je vždy ta lepší varianta! Chvíli vydechnout, ale to už opět miríme do kopce, tak ke konci už to opět bolí. Nicméně mám čas se napít, najíst a cítím se relativně dobře. Take tu a tam potkáváme účastníky Krakonosovy 100, myslím na Kocoura, jak tu někde pobíhá. Na bufetu ve Strážném dokonce беру bidon, tudíž to vypadá že moje lahvička v zadní kapse dresu zůstane nevyužitá, protože sjezdy příjemně ochlazuje, počasí je prostě tak akorát. Ve skupince s námi jede i jeden Australan, který hodně připomíná spurtera Caleba Ewana. Tím jak ale nezná trat, tak jednou ve sjezdu nevybere začátku a konci v poli, podruhé že spíše zapomenou odbočit a jede rovno. Ale jinak jede pěkně a i po těchto incidentech se vždy do naší skupinky vrátí. Poslední větší kopec na Černý Dul jedeme pěkně tempo, dva kluci z naší původní skupiny odpadají. Nahore dokonce vidíme kus před námi další větší skupinu, zřejmě tu s Libou a spol. V. Novak věří že to ještě sjedeme a tak to zkousíme. Do cíle chybí 25km. Jelikož je ale završeno víceméně rovinné, tak ač letíme s větrem v zádech, už je nesjedeme, byť podle výsledku byli před námi minutu, ale to je porad velký naskok. Před kruhacem ve stoupaní v Trutnově za to vezmu a zkousím roztrhat naši skupinku. To se mi dá, hákne me a záhy i předjede pouze Kamil Maj z Polska, ostatní zaostávají. Jste se tak zmacknu, držím si Polaka na dohled, jednou se ohlednu za sebe a ujistím se že tam nikdo není a už je tu cíl na kostkách. Co dodat? Když se sejde poctivá příprava a nezbytná trocha štěstí při závode, je z toho krásný den v Krkonosích! Umístění jsem před závodem neresil a platí to i po závode, tady se vždy může stát milion věcí, že raději dopředu nic neplánuji. O to hezčí pak je, když pak dojedete do cíle s dobrým pocitem, že jste tam nechali všechno, na co jste ten den měli nohy! V cíli následovala při čekání na vyhlášení výsledku a tombolu slušná "afterparty" okoreněná bednami Kurete a M. Kubicka. Ale i ta nakonec skončila a jako v každé pohádce, i tady zazvonil zvonec a my jsme se rozjeli vstříc domovům, každý jistě s hlavou plnou nezapomenutelných dojmů!

Kolikáč – Stavý, kvůli čemu to všechno kolem stojí za to!

Výjezd z Trutnova, prosmýknout se na špic dnešní bitvy a užívat si vyčištěnou silnici před sebou. Jak jednoduché, tady vpředu se nejede, točíme se v pár lidech, takhle by to chtělo dojet pod stoupaní na Pomezky. Že je za námi málem 700 helem, tomu se snad ani nechce věřit. Pohoda ale nevydrží dlouho, zprava, zleva se to hrne dopředu, ne, nesmím se propadat. Hobluji pravou škarpu za Jonatánem, pozdějším vítězem, jak na vyjížděči v Kolodějích. Registruji oranžové bojovníky, předpisově oblečené, Kuřete, Dreamera a Kapra. Vpravo chodník a těsně přede mě z něj skočí mladý boreček z Hradce a přidává se ke svému rozvernému kumpánovi. Bejk jedoucí vedle mě to komentuje hláškou: „Tak se uklidněte, jinak volám Kaňourovi, aby si vás srovnal!“ Hoši to mají na háku, jak z jejich rozhovoru vyplývá, v kopci nás prý všechny obloží. Jedu asi v 10. řadě balíku, když přede mnou smotek, kterému se jen tak tak vyhnu. Uff, rázem jedeme lajnu a pole se natahuje. Tohle sjíždění ze zadních pozic bude bolet. Silnici znovu narvaná od kraje ke kraji, v každém brdku raději malou, ať pěkně točím kadenci. Vyhoupneme na hlavní od Žacléře a padáme do Polska. Slušný tankodrom, ještě větší respekt z něj má rudoch McHammer, kterého ve sjezdu předjíždím. Přejezd a ostrá levá směr Lubawka. Dnes mi hlava

a odvaha funguje, jsem dobře zašitý v balíku a připadá mi, že nemusím ani hrábnout. Pilotem přede mnou je Líba, jedu jeho bezpečnou stopu. Vzpomínám na minulý rok, jak jsem tady trpěl při sjíždění balíku. Brdek za Bukowkou jedeme vedle sebe s Dreamerem a Kaprem. Parádní chvíle, jsem rád, že jsem s nimi, užíváme si to. Letos žádný propad balíkem, naopak vršek letím tak lehce. Ale pýcha málem předchází pádu. Ve sjezdu za borcem před sebou nevidím díru v silnici a trefím ji přímo na komoru. Rána a pravá ruka mi poletuje bezvládně vzduchem a jen tak tak se chytám zpět řídítek. Tak další dnešní velká klika, tohle mohlo skončit nehezky. Znovu s oranžovými maratónskými legendami bok po boku, tohle se nikdy nemůže omrzet. Nebeská nálada, najíždíme s čelem na rozhodující stoupání závodu. Tady se to nadělí do skupinek, ve kterých se již povětšinou i dojíždí do cíle. Nohy mám roztočené, tak uvidíme, do jaké grupy mě Pomezky usadí. Koukám po soukmenovcích, se kterými jsem již letos byl schopen jet a vypadá to dobře. Dokáží držet jejich tempo, nebo dokonce jít i přes ně. Jede se kaše, chytám se záchytných bodů a je jen velká škoda, že jsem tady nedoskočil ještě za záda Ondry Sobka ze Stark týmu, s ním jsem jel Lesnou. Ten pak jel v grupě s velkými jmény, jako je Bejk, Kamil Ackermann. Sjeli si dokonce i Dreamera a nakonec nám nadělili 3 minuty v cíli. Ale to v tuto chvíli nemůžu tušit a ani řešit, jelikož už moc kyslíku do hlavy nedostanu, mydlím to na své hraně tím nádherným stoupáním nahoru, ještě mě přejeđe Eda Evinic z Mamuta, ale i ten je bez nároku na zahákování. Formujeme se asi do 15-ti členné grupy, přejezd Pomezek, a tady snad jediná malá výtká k organizátorům, ten bufet by byl potřeba přesunout do stoupání, takhle ve sjezdu, je to pro obě strany většinou neřešitelné si něco předat za jízdy. Letíme dolů dlouhým sjezdem a pak točíme doprava mírným stoupáním pod hitovku dne, stoupání na Pražskou boudu. Snažím se dát trochu do kupy, je tu Tomáš Ress ze SportRaces a jejich doprovodné auto, s ním jsem jel minulý rok Krušnohory a ze známých je tu ještě Harny – Petr Harnoš, jo s nimi by to mělo jít. Příjezd od Pece mě ale nezastihuje v nějaké top formě, nohy bolí již v té dolní části a což teprve, když vjedeme do lesa a začneme se drápat tou šíleností nahoru. V lýtkách cuká, jedu na hranici křečí, ani 36x28 nepomáhá, plazím se šnečí rychlostí nahoru, ale našťástí jakž takž hákuji čelo naší skupiny. Předjíždíme borce, co jdou dnes Krkonošskou 100 po svých, vzpomínám na Kocoura, jak asi bojuje. Diváci okolo tratě fandí a povzbuzují a virtuálně nás tlačí nahoru k bufetu. Tam jen kelímeček za jízdy si chrstnout z pŮlky na tvář a z pŮlky do pusy a soustředit se na sjezd, který rozjíždí Tomáš. Ještě jsem nějak zapomněl na malou stojku před sjezdem, která potrápí, zase je 36x28 v permanenci. Část skupiny jsme nechali na Pražské, teď už jen v 7 lidech letíme černým, úzkým sjezdem pod Strážné. A zase nahoru, romantickým údolím, oproti Pražské to je jen nakloněná rovina, ale zase se jede trochu jinou rychlostí, takže to stejně bolí. Sjeli jsme si borce, co nám odjel na Pražskou a docela pěkně točíme, velkou snahu má především Tomáš, který má zprávy z auta, že grupa před námi není až tak daleko. Na bufetu ve Strážném chytout bidon a banán a zase se soustředit na sjezd, ať to neodjede. Před rokem nás pod Černým Dolem sjela velká skupina, tak se ještě chvílemi otáčím a kontroluji situaci. Ale zdá se, že naše grupa jede a měli bychom to udržet anebo naopak sezobneme nějaký okoralý bonbónek před sebou? K Hoffmanově boudě na vrcholu posledního stoupání se jede tempo, které přináší do mé mysli stavy, kvůli čemu to všechno kolem stojí za to. A stejně tak i sjezd přes Jánské Lázně a rovina směr Trutnov. Tady jsme roztočili pořádný kolotoč a závodíme na hraně svých aktuálních sil. 10-15 sekund špice a už se pakovat na konec. Hrádeček se letos nejede, a tak jinou rozdrbanou silnicí drkocáme do cíle. Slabší kusy odpadají, nástupy střídají nástupy, ale mě nohy drží a nechci se propadat dozadu. Jak opojné! Již jen 4 kusech vletíme do cílového města a bohužel v technickém dojezdu mám nejméně odvahy já, nakonec tedy беру bramboru z naší skupiny, která se zformovala na Pomezkách. Při kontrole kola zjišťuji, že jsem někde vytratil zadní podsedlovou brašničku, takže třetí dnešní klika

Nakonec tedy velká spokojenost, ztráta 3 minut na Bejka, 7 minut na Dreamera a 8 minut na Líbu, ty jo, to kdyby mi někdo řekl ráno, bral bych všemi deseti! Pochvala organizátorům, my jsme snad nepotkali auto v protisměru, tolik regulovčků kolem trati, jsem fakt nezažil, poklona!

Kuře – Anče, Kubo, Hajnej!

Jak vyžrát na Krakonoše? No bylo, nebylo... Po rozumném zhodnocení najetých kilometrů a počtu závodů volím krátkou trasu. Možná si řeknete srab, ale na té dlouhé bych nemohl závodit. Buď bych závodil a na druhé pülce umřel, nebo bych nezávodil ale jel jen svižnější výlet a na to nemusím platit startovní. Na Krakonoše vyrážíme s Rudou už v pátek večer, Ruda zajistil hotel Krakonoš a formu večer doladujeme dvěma vychlazenými Krakonoši, prostě stylovka. Díky tomu ráno máme na všechno klídek a čas. Při prezentaci ještě odchytnu Jirku Černého se Salem a na rychlo zpunktujeme tým do soutěže. Název Vinohradské šlapky, Sparta ani Spartánské šlapky nejsou průchozí, takže se nakonec jmenujem: 4 jezdci nakopalipsy. Až na startu se dozvídám, že nstartuju 5 minut za hlavním závodem ale hned v závěsu. No tak to bude zajímavý. Volím taktiku být co nejdřív na čele, proplétám se balíkem kousek za Salem, který má evidentně stejnou. bylo to docela maso, adrenalin stříkal z uší, i skok ubrubníčku na kruháči se konal. No ale jsme na čele, postupně se objevují další nízká čísla, Ruda, Mára Šroll s Šustym, Jirka Černý, McHammer, a mladšasové z Mapei. V kopci je pád a částečně se do toho přimotám, musím vycvaknout a z kola, ale hned jsem našťestí zpět. V Polsku chytá defekt Salo, škoda, těšil jsem se, že si to rozdáme. Balík je početný a likviduje jakékoli pokusy o únik. Pár jich zkusíme s Márou a Šustym vyprovokovat, ale vždycky nesmyslně naskočí někdo z dlouhé, takže po nás jde všechno co má nohy. Ale aspoň se v Polsku nenudíme. Dopředu je jasné, že na krátké jsou hlavní síto Pomezky. Hlídám si čelo a začátek je docela na pohodu. Přitápět se začíná cca 2km před vrcholem a to už bolí, posledních 300m přetlačuju kolo přes horizont očima. Ale kontakt s čelem jsem udržel a z krátké vidím jen borce z Mapei a McHammera. S Bittnerem(Mapei) poměrně aktivně jedeme i ve sjezdu. Strach z těžkotonážních borců řítících se zezadu nám dává křídla. Hlavně se bojím Rudy, který to umí z motorek takzvané na kolínko, a lovce DH KOMů Máry. Na dělení tras se potvrzuje, že z krátké jsme 3. 20km za 21 minut jsem ještě na kole nejel. Domlouvám s Bittnerem, že je potřeba spolupracovat a kývá že jo. Točíme pravidelně a postupem času je vidět že to Hammerovi moc nechutná a trápí se. Na Bittnerovi je naopak vidět že sil má dost a i technicky je na tom dobře. Občas se ohlídnu a čekám, že uvidím vláček stíhačů, ale nic. Tři kilometry před cílem, když odstřídávám, za to bere Bittner. Zvednu se taky, ale za chvíli si zase sednu. Je to jeho. Hammer říká, že spurtovat nebude, ale nenechávám nic náhodě a u pivovaru nastoupím. Je to tam, stříbro jako prase. Radost mám jako bych vyhrál! Další grupeto dojíždí cca 2 minuty za námi. Maja W. dojíždí na celkovém 12. fleku - hodně chlapů bylo dneska zaříznutejch holkou. Jirka a Ruda jsou tu brzo, smrdí to výhrou v týmech jako bohús. Posezení po závodě jen podtrhuje atmosféru. Nemá to chybu. Týmy berem - 20 litrových Trautenberků se určitě nezkazí.

Standa Prokeš

Na letošní ročník Krakonošova cyklomaratonu do Trutnova jsem se docela těšil. Tři týdny bez závodu je v sezóně velká díra, byl jsem hodně nažhavený a také jsem si chtěl spravit chuť po poněkud nepodařeném Mamut tour, kde jsem si to spíše odtrpěl. Do Trutnova jsme se vypravili jako obvykle už v pátek odpoledne a společnost mě dělali Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Na sobotu bylo objednáno letní počasí a všechno vypadalo dobře. Na startu v sobotu dopoledne se opět sešlo hodně závodníků a tak jsem se do startovního koridoru postavil už krátce po půl desáté, abych nstartoval moc zezadu. V deset hodin bylo odstartováno a můj anděl strážný si vzal

oddechový čas. Jinak si ani neumím vysvětlit ten zkrat na posledním kruháči při výjezdu z města. Nechal jsem se strhnout davem a najel do leva. Vzápětí poté jsem si uvědomil, jaká to byla pitomost, ale už bylo pozdě. Nedokázal jsem se vyhnout šikmému obrubníku uprostřed objezdu a přední kolo udělalo předpisový smyk. Tvrdý dopad na kostky se mnou otrásl, ale kromě vypadeného bidonu, jsem neviděl žádný další problém. Rychle naskočil do sedla a zkusit to znovu rozjet bylo dílem okamžiku. Jenže po chvíli zjišťuji, že mám povysunutý čep pravé brzdové páky. Asi se vysunul silou nárazu na zem. Zastavuji a čep zarážím rukou zpátky. Naskakuji opět do sedla. Cítím, že jsem trochu podřený, hlavně na pravém předloktí, ale je to jen povrchové, s tím se dá jet. Jenže pohled dolů na zadní kolo je nemilosrdný. Přehazovačka je zkroucená pod pastorky, úplně mimo osu řetězu. Zastavuji u kraje silnice a zkoumám situaci. V první chvíli mě napadá, že se pokusím hák narovnat na kole. Ten je ale tak zkroucený, že mám strach rvát ho silou na kole. Možná praskne nebo ještě hůř, poškodím přehazovačku nebo patku rámu. Chvíli si to ještě nedokážu srovnat, ale pak mě dochází, že je konec. Tohle nedokážu opravit, abych mohl pokračovat. Takže vytahuji z kapsy mobil a odvolávám kluky, kteří jsou už na cestě do Pece, aby se vrátili do města. No, vrátil jsem čip do prázdné bedny (byl jsem první) a od sympatických mediček si nechal ošetřit odřeniny. A v tom krásném letním dopoledni jsme hodily kolo na střechu a tiše se z Trutnova vytratili. Předpokládám, že každý závodník mě dá za pravdu. Takhle zmrvený závod, který musíte vzdát na samém začátku, krutě zabolí. Odřeniny a naražený zadek, ani škody na vybavení nebolí tolik, jako zklamání z nedokončeného závodu. I taková je tvář cyklistiky a za chyby se prostě platí. Nezbyvá, než opravit kolo, doléčit tělo a duši, a soustředit se na další závod. Poděkování patří jako vždy členům mého oddaného doprovodného týmu ve složení Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Kluci moc díky! Slibuji, že příště to už bude lepší!

P.S. Ohnutý hák přehazovačky se mě podařilo ve svěráku opatrně narovnat a vypadá to, že ještě nějakou dobu vydrží. Snad, jelikož dovozce rámu nemá momentálně náhradní k dispozici. Snad se podaří dovézt náhradní, než mě ten poškozený praskne.

BESKYD TOUR

Dreamer – Maratonske podium v Beskydech

Cerven byl opravdu plný závodního kalendáře a na ten úplně poslední den se konal jeden z nejtežších maratonů u nás, Beskyd Tour. Od minulého roku nová trasa a protože jsem tehdy chybel, čeká mě premiéra. Do Beskyd až k hranici se Slovenskem tak cestuji plný očekávání, jaké to letos bude. Cesta po D1 sice probíhá docela svižně, ale i tak tam s McHammerem dorazíme po 19h večer. Michal se jde rychle ještě rozjet, já to stihl už ráno a tak se jdu jen zaregistrovat a na jedno pivo za Kaprem a spol. do nedalekého hotelu. Tomu předchází nepříjemný moment, kdy mi ve startovní igelitce praskne Birell v plechovce, zrovna v momentě kdy si tam hodím mobil. Ten to nastěsí prezil, ale čip a zbytek tašky je kompletně mokry, takže si jdu raději vyzvednout novou tašku. Pak už se jde na kůtu v přilehlém školním internátu, podmínky jsou to docela partyzánské, ale tu jednu noc to člověk prezije. Nakonec se spí docela dobře, ale ráno hlásí HonzaB, jaká je venku zima. Neberu to moc vážně, ale záhy vidím, že má pravdu. Přesto se v klidu nasnídam a až při oblekání zjistuju, že toho moc na sebe nemám. Když ale HonzaB hlásí, že ostatní si berou navleky, vesty, cepice a když vidím McHammera, který bere i navleky na nohy, beru si tu vestu nakonec taky a mrzí mě, že jsem si nevezl hřejivku. Ale koho by to napadlo, když včera bylo takové teplo. Krátké rozjetí, nakonec vysvitne i slunce, snad to nějak půjde. Na startu je nás o dost méně než v Krkonoších a tak i když úvod trati vůbec

neznam, dostanu se po rozjeti nekam na 30-40. místo a tam se držím, neb úvodní úsek je po úzké asfaltce, kde se moc předjíždět nedá. Úplně lehce se mi nejede, ale balík je velký, takže se tu da v klidu udržet. Po úvodním úseku se najede na delší rovinku, kde se nakonec docela jede, i když je člověk schovaný v balíku. To potvrzuje i McHammer, který může porovnat s minulým rokem. Je třeba tak neustále hlídat pozici. Kolem mě známa jména, ale i spousta neznámých lidí, tím že jedeme na opačném konci Česka, navíc společně se střední trasou. Odbočka z hlavní, silnice se zuzuje, Kapr na mě houkne že bych měl jít dopředu, jestli to myslím s pekným umístěním vážně a už je tu Kelcovské Sedlo. Nastěsí se mi povedlo do prudké pasáže najet těsně předtím, než se to za mnou zaspuntovalo, přesto mi prvních asi 20 lidí odjíždí. To mi ale nevadí, mám co dělat, abych tuhle stojku ala Grapy (možná ještě těžší), vůbec nějak vylámal. Nahore se poskládat, háknout skvele jedoucího P. Pospíšila z Axonu a už jedeme dolů. Sjezd je členitý po rozbité cestě, jsem rád že to mám úspěšně za sebou. Dole mě dojedou další lidé vč. S. Prokese, docvakneme skupinku s B. Pruchou, který se opět vrátil do závodu po krátké zdravotní indispozici. Nakonec nás dojede ještě dost lidí a je tak tricet. Po chvíli dojedeme čtverici, kde je i McHammer. Pak jedeme premiérově po hlavní kolem přeřady Sance, dokonce se stihám na pár vterin pokochat krajinkou, vlastně je dobře že v takové velké skupě nemusíme jet v tom původním úseku. Po sjezdu dolů uvidíme úplně celou obou tras, takže se tempo zvýší a chvílemi se jede pekna lajna. Par km pod Smrčkem jsme opět jedna celni skupina, což potěší. Jestli si dělám legraci z K. Ackermanna, že to je jako na mistráku v Plzni před týdnem, kde Kamil jel. Jakmile ale najedeme na Smrček, hned člověk vidí, kam patří. Náš velký balík se dělí na dvě poloviny, já jsem samozřejmě v té druhé. McHammer s celým mízi rychlostí blesku. Náš je ale pořád kolem dvaceti a jsou tu všichni, které znám vč. S. Prokese, B. Pruchy, kluku z Axonu, atd. Alternativní výjezd na Smrček je opět těžký a prudký, ale cítím se tu docela dobře, takže mě výjezd až tolik neboli. Sjezd dolů a už motáme kilometry mezi zahradkami pod Pustevnami. Tady se mi naopak moc dobře nejede a tak do sebe dávám gel a energy tabletu. S pitím to vypadá dobře, zatím jsem nevypil ani jeden bidon, nejspíš tak ani nebudu potřebovat ten třetí od Jany od Kapra, která by měla stát nahore na Pustevnách. Pustevný, premiérově si užívám krásný asfalt, jede se mi dobře, vlastně čím dál lépe. Stihám v pulce kopce opět dát gel. Nahore беру od Jany alespoň banán, hodí se, jídla jsem zatím tolik nebral, ale ty dva bidony mi určitě budou dnes stačit. Nahore je chladno, vesta se ta dnes sto procentně hodí. Par lidí odpadá a už letíme dolů z Pusteven. Na pár místech je sterk, takže hodně opatrně a rádeji jedu na konci skupiny. Dole se opět sjedeme do asi deseti lidí, stále jsou tu oba skvele jedoucí kluci z Axonu. Před najezdem na Solan se chvíli nejede a tak je prostor pro konverzaci, ale pak už se opět přiloží pod kotel. První část Solane se mi jede blbě, ale když se to začne trhat, nějak se vnitřně nastavím a zároveň jsem nahore bezpečně s celým, zatímco vidím jak Kamil i Beda odpadají. Přesto Beda zaslouží absolutorium, já bych se asi na start ani nepostavil a on to objede skoro celé v takové intenzitě! Kamil si nás ve sjezdu ještě docvakne, ale jelikož už na startu říkal, že jede jako domestik pro P. Pospíšila, možná si vystoupí později. Sjezd ze Solane s avizovanými semaforem nakonec docela jde, ale pár aut v protisměru potkáme a musí se jet hodně opatrně. Řidiči moc ohleduplní nejsou, no ale my jsme taky už všichni prositi, takže to je tak pul na pul. Jsme dole, přejet rozkopanou odbočkou a miríme na Kasarna, konec se blíží! Kasarna jede pekne odspodu na celé Standa Prokes a skupina se začíná trhat. Držím se u cely a protože nápisy na silnici ukazují kolik km zbyva na vrchol, necele dva km pod ním zjistuju že jedu na celé a za ostatní za mnou lehce ztrácejí. Obvykle mě ty nápisy na silnici vždycky desily, teď mi to spis přijde lito, že už se blíží vrchol a bude po zábavě. Nicméně postupně dělení naší skupiny mě povzbudí a protože si jsem vědom, že kdybychom v takové skupě dojeli do cíle, jsem ve spurtu absolutně bez sance, tak ještě přislápnu, protože v nohách

neco je. Treba nas pak pojede mene. Chytne se me pouze o 21 let mladsi Marek Dolnicek z Tufo Prostejov, který by vlastně mohl být můj syn, to je hrozne! Rozbite poslední stovky metru jedu za ním a když tu najednou, u obcerstvovacky stojí Ziza a foti. Tak to je super povzbuzení! Dojedu juniora a říkám že to muzeme zkusit odjet ve dvou, ale moc sancí tomu nedávám, vzdýt za námi je asi deset lidí. Sjezd z Kasaren radeji jedu vetsinou za ním, až když se sklon změní, začneme počtively strídat. Najezd na hlavní, prejezd hranice zpět do Česka a už miríme na Bumbalku. Za námi stále nikoho nevidíme, což vlastně není překvapení, protože jedeme pekne tempo. V kopci mám chvílemi co dělat, abych se Marka udržel, ale nakonec jsme nahore docela rychle a za námi široko daleko nikdo. Euforie stoupa, nohy jedou na plný výkon a následuje už jen klesava pasaz do cíle. Opet strídáme, mám ze sebe radost, je to symfonie a to už jsem si skoro jistý, že i když se nás snaží sjízdet esa typu S. Prokese a K. Ackermanna, tak to udržíme. Cíl je tu, Marek si bere místo předě mnou a já končím na vyborném 11. místě, ale hlavně na 2. místě v kategorii, hned za profíkem T. Buchackem z Elkovu. Minutu po nás dojíždí skupina kterou jsem roztrhal na Kasarnach, to usilí se tak vyplatilo. Vyhlášení je za půl hodiny, rychle dát sprchu, převleknout se, ale nechat si slápkovsky dres a pak už si dojít pro vysněné první maratonské podium! V cíli je už i Kolíkac, který zajel opet svůj vysoký standard, smulu tak měl pouze Kapr, ale bere to usměvem, za to má také můj velký respekt! Bednu bral i McHammer na střední, o kategorii vys gratuluji S. Prokesovi, P. Pospisil hned za ním. Jsou to opravdu intenzivní pocity a je mi úplně jedno že za týden si to skoro nikdo nebude pamatovat a s dalším závodem bude clovek začínat zase nanovo. Tak je to ale spravne, dulezite je aby to cloveka bavilo a neco mu to davalo. Cesta do Beskyd se tak bohate vyplatila. Jeste nez odjedeme, loucime se s recepčním na internatu, kteremu chvalím jeho novou motorku, kterou si prave dnes porídil a který nakonec říká, že zítra pojede na Sumavu. Nekdy je ten svet krasne propojeny, at jste v Beskydech, nebo kdekoliv jinde!

Kolíkáč – Nejstarší, nejtradičnější, nejtěžší, nejmalebnější!

Léto skončilo, hledat teplé návleky na ruce, vestu, dlouhé rukavice, teplota ztěžka přelézá 10 stupňů... ale nohy holý, vždyť jedeme závodit! Rozjet se s Kaprem a Pepínem, projet si úzké hrdlo lesní asfaltky hned po startu. A začít se drže cpát dopředu, připravit na to především hlavu, trať je chvílemi hodně úzká a každé zaváhání se bude trestat minutami navíc. S Kaprem si u pásy ťuknout pěstmi pro štěstí, bez tohoto rituálu si maratónské divadlo nedokážeme představit. Pokolíkáte již? Trychtýř se zvládnul, jet pravou stranu, ať nás zase nepřekvapí nějaké protijedoucí auto. Letos bez aut, ale i pomaleji, se mydlí úvodní kopec. Jede se mi asi proto tak lehce, stále na dohled zaváděcího auta, bez sebemenšího problému si krásně rozehříváme svaly a do technického sjezdu najíždíme v mega balíku. Dlouhé rukavice mi nějak nepřidávají na jistotě a u každé točky si sraťácky přibrzdžuji. Ale tento sjezd jsem ještě ustál se ctí a směr Slovensko tak jede orange trio Dremaer, Kapr, Kolíkáč stále v čelním balíku. Chtělo by se pošetrít před Kelčovským sedlem někde v závětrí, ale mě se najednou nejede úplně komfortně, cestuji balíkem zepředu dozadu a zase naopak, tohle není dobré. Nepomáhá tomu i vítr, který fouká snad ze všech stran. Ale oteplilo se, až si říkám, že v Bílé odhodím návleky na ruce a vestu. Odbočka z hlavní přes prejezd a cedule Nižný Kelčov naznačuje mnohé. Jura Janoušek hlásí, že má splněno a že už jede výlet. Koukám na jeho nízké startovní číslo a říkám mu, že s tímto číslem musí přeci ještě závodit! Silnice rozdrbaná, narvaná od kraje ke kraji, tady už to bude horší se procpat do čelních pozic. Kapr ještě zaře na Dreamera, Karle dopředu, a já bych měl taky sakra reagovat! Kandidáti na vítězství si odlehčují v krajnici a už je to tady. Narazili jsme do stěny, jen dvě jízdni stopy jsou možné, a to už někomu těsně předě mnou padá řetěz. Hop do trávy a předjet ten špunt. Jo, měl jsem být více vepředu! Brada bouchá do

představce a tělo absorbuje ty šílená procenta sklonu. A zdá se, že jsme to zvládli, stále jsme snad spojeni s čelem. Ale následný technický sjezd mi ukazuje holou pravdu, zase příliš mačkám brzdové páky, v dolní části to ještě možná šlo zachránit háknutím zapomenutého Tomáše Bucháčka, který nás předjíždí. Ale nestalo se tak. Stejně ale velká grupa okolo mě, a hlavně je tu i skvěle jedoucí brácha! Ten ale ještě v Bílé bere bidony, tak trochu zmatku, ale nakonec jsme asi v 25 lidech. Na dohled ještě dvojička, kterou snad sjedeme ne? Ale kdepak, tady není žádná lokomotiva, dosti neorganizovaně se střídá a šance na sjetí čelního balíku začínají být mizivé. Do háje! Tady to mohl být zadarmo, okolo přehrady, po krásné široké silnici a my jedeme jako z hnojem. Začínám to vztekle dirigovat, 10 sekund špice a dalšíííí! Kapr zahlásí, jestli tady nejsem náhodou nějaký pan vedoucí? Tak omluva všem za ten řev, byl jsem naštvaný, že to prostě odjelo ... Jirka Šrain se ptá, jestli jedu na Kapra anebo na sebe, a já si v duchu říkám, uvidíme co Smrček, jestli to dáme s bráchou bok po boku... Čeladná se blíží a s ním i nová odbočka na ikonické stoupání. A z této strany je to tedy lahůdka! Najíždím mezi prvními s přáním, abych jel s těmi nejlepšími z naší grupy. Ze začátku se to daří, ale ty kruté rampy, kde cvakáte tak dlouho, až to pípne a vy víte, že už další ozubená záchrana není, to bylo devastující. Ztratil jsem přehled, soustředil se jen na sebe, abych se nějak dostal nahoru. Před sebou registruji Harnyho a Milana Krejčího od Jiruse, s nimi musím, ty mě nesmí odjet. Ale po sjezdu ze Smrčku, kde znovu ztrácím, je už před sebou nevidím! S legendou Milanem Novákem prohodíme pár slov, to je neskutečné, jak mu to v jeho letech jezdí! Mini skupinka se v těch brdcích před Ráztokou rozpadla a já najíždím na monumentální Pustevny sólo. Kolíkáci, ty a na samotku? No to je peklo! To snad není možný, těch zbývajících 80 km nemůžu dát přeci sám. Shlížím o serpentiny dolů, a jsem rozhodnut, že jakmile dole zahlédnu orange helmu ze Sojovic, že na Pustevnách nahoře počkám. Ale to se tak neděje, a čím stoupám déle, tím se mi začíná jet lépe a sjíždím záchytné body před sebou. Co na tom, že to jsou povětšinou turisté anebo borci ze střední trasy. Ale hecují mě, vždy si řeknu a ještě toho a pak toho... a rázem tu je 1 km na prémii. Dopít bidon, nahoře by měl stát náš obětavý doprovodný tým s novým palivem. A opravdu, Jana předává bidon a banán, díky moc! A když se přehoupnu přes prémii a od bufetu vidím odjíždět Harnyho a Milana Krejčího, tak se vše rázem mění! To snad není možný, tohle umí jen moje milované maratony, před chvílí v propadlišti dějin a během chvíle v nebeském závodním vláčku. Milan na mě mává rukou, ale ve sjezdu jsem zase tragik, za každou točkou chytám odlep a nejsem s nimi pevně spojen. Nakloněná rovina na rozdělení trať se tak pro mě stává otázkou bytí či nebytí, gumuji si držku a pomalu se přibližuji. Ale kdyby jim Milan nezavelel, ať trochu zvolní, nikdy bych je nesjel, Milane moc a moc díky, máš to u mě! Jsme na hlavní směr Rožnov, ztěžka regeneruji a rvu do sebe banán z Pusteven. Kluci roztočili kolotoč a mě soucitně vynechávají, díky! Odbočka na Soláň, už jsem se dal trochu do kupy a zapojuji se do střídání. A přichází velké chvíle, tenhle vláček, kde motory je především Harny a Marek Janda už bude sbírat jen odpadlé kusy. Prvním sjetým je Patrik Swaczyna, který se hned zapojuje do střídání. V úpatí Soláně si však vystupuje, ale na vrcholu je zase zpět, no pěkný! Dalším sezobnutým bonbónkem je pro mě známá dvojička Indián a Eda Evinic. Indián ten howaďák, otec od čerstvé rodiny a on si to takhle práskne s čelem a hned nás hákuje! To Eda mě hlásil hned na začátku, že dobral antibio a to se na něm asi podepsalo a koukám, že má DNF. Soláň se mi dnes zdá tak krátká, to jsou zase stavy, nohy se bezbolestně točí a do sjezdu jdu na prvním fleku. Dobře! A překvapivě nikdo nejde přese mě! Rozkopané úseky jsme zvládli a valíme údolím směr Kasárna. Je nás kolem 6, poctivě točíme, a i vítr je nám nápomocen. Harny s Markem rozjíždí kašovitou přípravu před ikonickým kopcem, vzpomínám na Malinovu hlášku z roku 2007, kdy si tady psal Ježíškovi o kompaktní s horskou kazetou. Já už shodil na malou v Karlovicích a celé údolí jsem točil a točil. A to se mi asi vyplácí, jelikož stále hákují

toto duo a za námi už není nikdo! Skupina rozprášena a teď je mi jasné, že buď a nebo! Musím s nimi, musím! Hárny se ujímá tempa, za ním Marek a já se snažím nechytit velkou díru. Bolí to jako sviň, v hlavě všechny ty zimní šlapkovské wobjízďecí epiky, tak to tady přeci nesmím vzdát! Křeče někde v pozadí, teď není čas na výmluvy! A daří se! Pálení stehů překonáno, na rovnějších úsecích si doskakují za zadní kola, sjíždíme dalšího borce na šterkovém úseku. Vrchol Kasáren na dohled, ještě kostky a překvapivý Žiža, který vše skvěle dokumentuje a fandí svým oranžovým soukmenovcům. Plácnutí si s ním je další z maratónských rituálů, bez kterých by to už nebylo ono. Vezu se na opojné vrchařské vlně, ten průjezd přes Kasárny, to je nepopsatelný a nesdělitelný! Ale ještě není vyhráno, soustředit se na sjezd, ať mi takhle dvojička neujede a pak vzhůru na poslední stoupání dneška, Bumbálku. Vše splněno podle přání, Hárny s Markem stále jedou na plný plyn a já nehraji druhé housle. Hárny hlásí, že tyhle stavy, kdy ze sebe člověk mačká poslední zbytky sil, že to prostě stojí za to! Souhlas! 150 km a cítit, že opravdu závodíme, to je nenahraditelný! Ale nesmím zapomínat na přísun energie, tohle by nemuselo skončit dobře, sice to máme již za pár, ale ty mžitky před očima nahore na Bumbálce, to není dobré! Leju do sebe poslední zbytky třaskavé směsi z bidonu a snažím se to zažehnat. Už jen sjezd do Bílé, překračujeme povolené rychlosti v obcích, koukám po dlouhé době na budík, to by mohlo klapnout minimálně o 10 minut lépe než před rokem, průměrem přes 31km/h. Cílová точка, moje holky fandí, a u bariéry fotící Kapr? Fakt Kapr? Opírám se ztěžka o říditka, nohy už nemusí šlapat, děkuji Hárnymu s Markem. A na dálku i Milanovi Krejčímu, bez jeho gesta po sjezdu z Pusteven, bych byl ještě na trati. Kapr hlásí přetržený řetěz a pak bomba zprávu, že Dreamer má stříbro! A v týmech by to byl asi nakonec bronz! Je to tak, Beskyd Tour, nejstarší, nejtradičnější, nejtěžší, nejmalebnější! Stál jsi zase za to, kodreat se přes celou republiku, díky organizátoři, že na to máte stále vůli a sílu!

Standa Prokeš

Na letošní poslední červnovou sobotu vyšel termín maratonské legendy – Beskyd tour. V loňském roce jsem tento maraton vypustil, neboť se kryl termínově s 24 hodinovkou v Kelheimu, která dostala přednost. Letos se termín posunul o čtrnáct dní dopředu a tak zvládnou obojí. Závod má od loňska nové zázemí ve ski areálu v Bílé a především je překopaná trať, což mě nejvíce potěšilo. Délka maratonské trati se zkrátila na 163 kilometrů, ale obtížnost trati se přidáním nových stoupání zvýšila. Převýšení se vyškrábalo na poctivých 3660 metrů, což je na tak krátkou trať úctyhodné číslo. Myslím, že v této podobě je to konečně horský maraton. Na závod mě doprovázela osvědčená dvojice harcovníků - Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Do místa konání jsme dorazili asi půldruhé hodiny před startem a bylo jasné, že to dnes nebude žádná procházka. Zataženo, teplota lehce nad deset stupňů a čerstvý studený severák. Sluníčko vykukovalo jen sporadicky v trhlinách mezi mraky. Došlo tedy na klasické předstartovní dilema, co na sebe? Jelikož předpověď byla jasná, přes den se moc neoteplí, zvolil jsem studenější variantu oblečení, což se nakonec ukázalo jako nejlepší. Sice jsem se v ojedinělých případech slunečního svitu maličko potil, v dlouhých sjezdech jsem pak aspoň tolik neprochládal. Když jsem pak čekal na start, několikrát vykuklo na chvíli sluníčko a zapochyboval jsem, jestli nejsem moc nabalený, ale už bylo pozdě. Před startem jsem se ještě stihl pozdravit s několika známými tvářemi. O půl desáté nás vypustili na trať a jelo se. Úvodní stoupání na Bílý Kříž je takové zahřívací (7km/230m, K715 m.n.m.). Vede krásnou lesní asfaltkou a stále do mírného kopce. Jedeme ve skupině a tak si moc dávám pozor na ostrý okraj silnice, sjet z asfaltu by nebylo dobré. Po pár kilometrech mírné stoupání končí, otáčíme ostře doprava a začínáme klesat zpět k Bílé. Těsně před Bílou se opět napojujeme na hlavní silnici, ale otáčíme doleva, směr Slovensko. Opět do kopce, který už se občas utahuje a tempo je také

docela slušné (4,9km/240m, 725 m.n.m.). Po pár kilometrech stoupání projíždíme bývalou celnicí na Konečné a letíme sjezd směr Klokočov, Turzovka. Hlavou mě bleskne vzpomínka na moji první cestu na kole do Roháčů v září 2002, která vedla právě tudy. Vzpomínku rychle zaplaším. Vyjíždíme z Turzovky a zanedlouho nás čeká první dnešní rozdělování bodů – Kelčovské sedlo, není čas se nechat unášet vzpomínkami. Za Vysokou nad Kysucou odbočujeme doprava směr Kelčov (4,8km/230m, 759 m.n.m.). Zatím stoupáme po stále celkem široké a dobré silnici, ale co vím, závěr je úzký a rozbitý. No a především je to stojka cca 20% stoupání. Je to tady, už to vidím jasně před sebou na stráni. Úzká rozbitá asfaltka se zvedá k nebi. Řadím svůj nejlehčí převod a ve skupině to lámu nahoru. Modlím se, abych to sám ustál a aby kolem mě nikdo nezastavoval. Stačí zaváhání při řazení nebo prokluz zadního kola a půjdeme všichni společně na zem. Silnice je hodně rozbitá, je problém se vejít na vozovku a vyhybat se problematickým místům. První strmý úsek mám zdárně za sebou, následuje chvilka mírného stoupání a je tu poslední stojka. Peloton se už trochu natáhl, konečně můžu trochu popojet dopředu a smazat manko. Vrchol se přehoupnul ve vteřině a je tu sjezd. Hrbatý asfalt na úzké silnici a plechové odvodňovací překopy. Pokud to jde, tak raději přes ně skáču. Některé kanály jsou vycpané dřevěným hranolem, aby se lépe přejížděli. Dole v lese se napojujeme na pěknou lesní asfaltku a sjíždíme zpět do Bílé, kde se nás sjíždí poměrně velká skupina. Pokračujeme po hlavní směrem na Frýdlant. Přehradu Šance letos objíždíme po hlavní silnici vlevo. Závěr objezdu je mírně do kopce a nahoře mě čekají mé kluci. Jedeme docela rychle, ale převzít dvě flašky s pitím se mě se štěstím daří. Fajn, vracím se spokojený do skupiny, dnešní první kritický moment mám zdárně za sebou. Díky kluci! Skupina celkem dobře jede a tak těsně před Frýdlantem dojíždíme vedoucí skupinku. Do dalšího stoupání na Smrček pojede kompletní peloton (3,6km/275m, 674 m.n.m.). V Čeladné nás posílají do leva a úzká asfaltka začíná stoupat. Zpočátku zvolna, ale pak se to pěkně utahuje a opět musím ze sedla. Druhá půle kopce začíná ředit peloton a já si musím začít hlídat svého největšího soupeře Petra Pospíšila. Mám na něj už několik desítek metrů díru, ale v závěru se kopec na chvíli pokládá. Využívám toho a zatnu zuby. Před závěrečnou stojkou se mně daří a dojíždím si skupinku s Petrem. Lámeme poslední metry a je hotovo. Sjezd ze Smrčku už znám, takže v klidu sjíždím spolu se skupinou. Přejezd pod ikonické stoupání na Pustevny zvládám se skupinou, ve které je asi 15-20 lidí. Je tu Petr i se svým domestikem Kamilem, dále ještě poznávám Karla Soušku. Jede se poměrně ostré tempo, ale já se pokud možno vyvážím vzadu a snažím se občerstvit. Cítím, že ty stojky mě dali do těla a na Pustevnách budu potřebovat každou kalorií, aby mně Petr neujel. Dneska zatím jede jako brus. A je to tady, jsme v Ráztoce a začínáme stoupat na Pustevny (6km/460m, 1012 m.n.m.). Cesta má od loňska fungl nový asfaltový povrch, což je skvělé. Snažím se držet s čelem skupinky, ale tak zhruba po prvním kilometru mám problémy a trochu na čelo ztrácím. Nechávám to zatím tak, tohle stoupání je hodně dlouhé a já věřím, že v závěru se ještě zvednu. Zatím se snažím, aby moje ztráta nepřekročila rozumnou mez. Ve střední části se stále držím v blízkém kontaktu se skupinou, mám Petra s Kamilem na dohled a v pasážích, kde se stoupání trochu zmírní, začínám přidávat a pomalu zkracuji svou ztrátu. Na hranici posledního kilometru jsem už v kontaktu se skupinou a závěr jedu s nimi. Povedlo se. Užívám si ve skupině parádní sjezd po nové silnici, ale v závěru se už těším na konec. Cítím, že začínám být lehce prochladlý. Naše skupina se maličko zredukovala, ale Petr s Kamilem jsou tady, i Karel tu je. Po krátkém úseku po hlavní odbočujeme doleva a přes Hutisko se blížíme k dalšímu kopci dnešního dne na Soláň (6km/330m, 796 m.n.m.). Za Hutiskem jsme se s Petrem maličko zapovídali na čele skupiny, ale Kamil to rázně utnul, ještě závodíme, žádné zbytečné řeči! Stoupání je v režii mladších, já se držím Petra jako klíště. Po cestě nahoru dojíždíme dva odpadlíky z čela závodu. Jedním je také Tomáš Čer. Zapojují se a společně dojíždíme na vrchol k chatě. Těsně pod ním

mě Pavel podává flašku s pitím. Při zasouvání do držáku se mě nedaří držet přímý směr a vyváším se doleva, za což jsem vzápětí zezadu po právu vyplísněn. Rychle se rovnám, omlouvám se a valíme do sjezdu. V dolní části je rozestavěná oprava silnice, má se jednat o dva úseky s jednosměrným provozem a semaforem, celkem skoro kilometr. Organizátoři to mají pod kontrolou, jsou tady regulovčící a auta se naštěstí chovají slušně. Pomalu a opatrně se dostáváme přes rozestavěný úsek až na provizorní dřevěný most před rozkopaným kruháčem ve Velkých Karlovicích, kde najíždíme konečně zpět na normální silnici. Skupinka se sjíždí, je nás asi 10-11. Myslel jsem, že jsme ztratili Kamila, ale vzápětí se objevuje v lajně. Zřejmě měl jen malý odlep po sjezdu. Na přejezdu k dalšímu stoupání skupina dobře spolupracuje. Já se ještě naposled rychle občerstvuji a cpu do sebe nějaké cukry. Do předposledního kopce na Kasárne (3,5km/300m, 921 m.n.m.) najíždím z čela a první kilometr si dávám tempo, ale pak se raději posouvám níže do skupiny. Ještě je brzo se totálně vyšťavit, tak dobře se přece jen necítím. V půli stoupání se vydává vpřed Karel Soušek. Docela mě překvapil, asi se na to cítí a poměrně rychle se nám vzdaluje. Za ním se po chvilce vydává ještě Marek Dolníček a společně nám ujíždějí. Já jsem v tu chvíli maličko zaváhal, ale nebyl jsem si jistý a tak jsem raději zůstal se skupinou. Poslední kilometr byl jako obvykle hodně náročný a především závěrečná pětistovka je tradičně hodně rozdrbaná a končí na rozlezlých kostkách. Uf! Za občerstvovačkou zbývá dorazit poslední kilometr na pěknou silnici, po které začínáme klesat do Makova. Zdá se, že jsme se v závěru opět zredukovali, nikde nevidím Kamila. V Makově tradičně odbočujeme doleva, nájezd je zabezpečený policisty, takže máme volný průjezd. Paráda! Blížíme se k poslednímu stoupání na Bumbálku (5,4km/250m, 859 m.n.m.). Tady mám v plánu nedat svou kůži lacino, ale nějak zvlášť se na to necítím. Ta pětitýdenní pauza od Mamuta je asi znát. Nicméně jak se kopec za bývalou celnicí utahuje, zůstávám na čele skupiny a jedu hop nebo trop. Buďto Petra utahám a nebo mě v závěru přespurtuje. Nemám co ztratit a tak do toho dupu, i když v závěru kopce už toho mám plné kecky. Asi kilometr před vrcholem se vydává dopředu Lukáš Heinrich a trochu nám odjíždí. Ostatní to nechává v klidu a tak dorážím na vrchol kousek za ním. Ve sjezdu pouštím dopředu ostatní a snažím se v závětrí si trochu orazit. Zbylo nás šest a v této sestavě najíždíme do posledních osmi kilometrů mírného klesání do cíle v Bílé. Zatím skupina opět vzorně spolupracuje. Já si hlídám kilometry a Petra. Kilometr do cíle, jedu zrovna na čele skupiny a vyčkávám, kdo za to první vezme. Konečně na poslední pětistovce rozjíždí spurt Michal Hradil, za ním se vyvázejí další dva a mě se daří se k nim připojit. Poslední dvoustovku před zatáčkou do cíle si dávám na max a daří se mě vyvézt až téměř na úroveň Michala z levé strany. Budu to mít na velkou zatáčku, ale důležité pro mě je, že do ní pojedou před Petrem, který je myslím stále za mnou. Je to tady, zatáčka doprava o 180° a padesát metrů do cíle. Jedu maximální oblouk, ale neztrácím rychlost a přes pásku projíždím hned za Robertem Haasem. Zdá se, že se mě podařilo Petra udržet za sebou. Petr mě to po chvíli, co se vydýcháme, potvrzuje. Nepodařilo se mu dostat se dopředu na rovince před zatáčkou a pak už nechtěl v závěru riskovat. Já jsem s tím tak trochu počítal, že kdo přijede první k zatáčce, bude první i v cíli. Na těch pár metrech se už nedá nic moc udělat, leda by člověk totálně zvorál průjezd zatáčkou a ztratil rychlost. Ve finále to tedy pro mě dopadlo fantasticky, v čase 5:03:11 jsem obsadil celkové 16. místo a vyhrál naši kategorii. Na druhém místě spurtoval po skvělém výkonu Petr Pospíšil. Třetí místo v naší kategorii obsadil Robert Kleiner. Ještě musím zmínit skvělý výkon Karla Souška, po parádním nástupu v předposledním kopci si pojistil druhé místo v kategorii C. Všem soupeřům ještě jednou posílám velké blahopřání! Ze závodu mám po delší době hodně pěkný zážitek. Už si nepamatuji, kdy jsem takhle natěsno s někým závodil a tentokrát mě Petr pěkně potrápil, ale bylo to super. Moje dojmy z letošního ročníku Beskyd tour jsou tedy veskrze pozitivní. Přesun zázemí do Bílé se

ukazuje jako dobrý tah, závod tady má pro sebe daleko více prostoru. Změny trati také hodnotím pozitivně. Odpadly nebezpečné průjezdy městy, naopak přibylo kopců a závod získal úplně jinou dynamiku. Musím říct, že v této podobě se mě hodně líbí. Smrček od Čeladné nemá chybu. Pochvalu si zaslouží také zabezpečení trati, na všech potenciálně nebezpečných místech byla zajištěná regulace dopravy. Organizátorům patří velký dík a pochvala. Beskyd tour sice v současné době nepatří počtem účastníků k velkým akcím, ale zachovává si kvalitu a atraktivnost trati. Také chválím novou podobu webových stránek závodu a líbí se mě i ta nová keramická medaile. Držím palce, ať se daří i do dalších ročníků. Maličko mě snad zaráží malá účast závodníků ze Slovenska a Polska. Vzhledem k blízkosti hranic, bych tam účastníků z těchto zemí očekával trochu více. Možná o maratonu jen nevědí, co já vím. Poslední hodně velké poděkování patří jako vždy členům mého oddaného doprovodného týmu ve složení Pavel Bonta a Eda Pospíšil. Tentokrát v kopcích maličko vymrzli. Kluci moc díky!

KRUŠNOTON

Dreamer – Krusnoton - Nevstoupis dvakrat do stejne reky

Blíží se polovina srpna a můj pomyslný vrchol sezony v podobě cyklo maratónu Krušnoton a jeho 250ti km je tady. Dlouhý, spravedlivý závod plný kopců v okolí Teplic, Cinovce, Litvinova. Vyjede se tu snad každý poradný kopec, který tu existuje. Protože mi to letos docela v maratonech jezdí, těším se i sem. Sice jsem od Beskydů nejel žádný závod, ale letos vidím, že to není na škodu, lepší být odpočatý, než unavený. Takhle taktika mi letos vychází a možná by vyšla i dnes, ale trhlina začala dostávat zhruba před týdnem. Nejdrive jsem si naplánoval těžší trénink na Šumavě minulý víkend. To by ještě bylo v pořádku, ale pak jsem se nechal zlákat k druhé účasti na Zlatáku. Takže pěkně v úterý neskutečný zážitek a na jedné straně euforie z celodenní výletu, na druhé straně nalož 12h. Před rokem jsem to tak zkusil a na Krušnoton se to pak projevilo, letos jsem se ale jednak na Zlatáku víc setřil a druhak jsem věřil, že s lepší kondicí se to neprojeví. Ranní budíček ve 4h, kolo, jídlo, pití nachystané od večera, snídám po cestě s Kolíčkem v autě. Start z nového místa v Teplicích, díky navigaci trefujeme hned, prezentace rychle, jen fronta na WC. Jedeme na benzínku, kde jsou toalety zamčeny, tak kupuji sobotní noviny a říkám si o klíče. Dojedeme zpět, parkujeme a chystáme se na závod. Já si ještě jednou musím odskočit do lázeňského parku, takže na start dorazím asi 5min před startem, ale co, tady to nevadí. Místo startu je pěkně, konečně člověk vidí lázeňské centrum Teplic pěkně na vlastní oči. To už je ale odstartováno. Jede se rozumně, nikdo nikam nechvátá. Kolíček domlouval na Skypu že půjdeme teamově do úniku, ale já se na to úplně necítím, zato Kolíček hyří po startu aktivitou a je skoro pořád na čele, až mu na bryle usedá i ranní mlha, která se v jednom místě chvíli drží. V pelotonu je hodně borců z Německa, překvapivě je tu i Jirka Voráček, to je fajn, že se taky vydal zkusit dlouhý maraton. To už se blíží najezd na Neznabohy. Protože ho znám, najeď si pěkně dopředu a delám dobře. Jako tradice, na konci se odpojuje první dvacítká lidí. Přesto chytám menší díru a v malé skupince se jí snažím zalepit. Jirka kolegiálně čeká a pomáhá nás dotáhnout zpět do čela. To se dá a na Šnezník tak najždíme s čelem. Tady už vidím, že nohy dneska moc čerstvé nejsou, což pro mě není po Zlatáku překvapením, spoleham ale na to, že průměrné tempo udržím a jak ostatní časem budou unavenější, já tím budu získávat a síly se vyrovnají, tak zni plán dne. Na Šnezníku mi celou dobu ujíždí, kousek před námi Jirka s malou skupinkou a pak já se Standou Prokešem a ještě jedním borcem. Vidím že i Standa je na tom dneska o fous lépe, ale nějak se mi ho zatím dá držet, což je super, protože s ním se jede vždy dobře, pokud tedy na to máte nohy. Sjedeme

dolu, Jiruse vidíme v dali, Naklerov vyjedeme opet sami. To same ve sjezdu dolu a na Komari Vizku tak opet jedeme sami, byt nas dojelo par lidi a do kopce najizdime v sestí lidech. Tady si rikam, ze uz Standu a spol. neuvísím, boli me ten kopec hodne, dycham jako lokomotiva, ale nahore tam nakonec jsem. Beru bidon od Alcy od Jiruse. Nahore v kopcich je docela chladno a pak mraku, snad nezmokneme. Cinovec, беру do ruky jen banan, piti mam dost. Sjezd dolu si uzivam. Prichazi dalsi kopec Hrob, kde mam zpravidla krizi. Letos ale ne, opet sice v kopci vlaju za Standou a Nemcem Ackermannem (ktery nakonec dojel 9. s J. Vorackem). Navic tu z mraku zacina neprijemne poprchat a je zima. Ale nahore nastesti uz sucho. Mam radost, ale chce se mi na WC, takže na obcerstvomacce ve Flajich domlouvame kratke zastaveni, dokonce stiham i chleba se skvarky a skorickou buchtu, parada! Vim ze Standa by stavet nemusel, kdyz mu podavaji piti z auta, ale nastesti mu to nevadi. Ostatne v souctu celeho závodu jsem mel prostoje asi 2,5 minuty a to jsem stal trikrat na obcerstvomacce a dvakrat na WC. Zato sjezd do Litvinova me stal vic sil nez bych cekal, Standa za to vzal, jakoze si uzije sjezd, nez se tam pri druhem prujezdu objevi lide z kratke trasy. Sjezd je to sice luxusni, ale dole mam peknu diru na kluky. Nastesti tim jak nas jede malo, na me cekaji. Ja zase cekam ze odpadnu na Dlouhou Louku. V najezdu dojizdime a mijime prositeho Evinice, pak odpada Belak, Ackermann jede jako masina a nahore jsme tak rychle, ze mam mam z Dlouhe Louky PR na Strave. Nahore opet mokro a trochu to nahazuje. Nohy porad citim, ale tohle mi dodalo sily, vzdyt jsem prave objel vsechny nejtezsi kopce ve vysokem tempu. Verim tedy, ze uz to vydrzim az do cile. Navic stavime i podruhe na Flajich, беру vodu, opet neco k zakousnuti. Sjezd do Litvinova podruhe dokonce dam bez diry, protoze nas zbrzdi borci z kratke. Pak ale prijde dole kruhac, rovinka, Standa se posadi na spic a ja zacnu trpet. Krize prisla a je tu, za ty roky tenhle stav znam. No tak co, dva plne bidony, jeden do sebe obratim skoro cely behem chvile, k tomu gel, energy tableta, vseho mam dost. Ale porad nic, zda se ze je pozde. Zmacknu se, ted odpadnout by byl hrich. Vydrzim k rozdeleni trati, zuby nehty se v haku drzim i v rovinatem a mirne klesavem useku na otevrene planine. Opravdu letime a zahy dojedeme Jiruse, to neni prekvapeni pri takove rychlosti. Ten navic hlasi ze nedaleko je J. Voracek. To je krasne, ale jakmile skonci klesava pasaz a prijde prvni brdek, hned ztracim. Jednou se jeste dotahnu, ale podruhe uz ne. Je to ironicky zrovna momente, kdy jedno ze zavadecich auto poradatelu, ktere s nami jede uz nekde od Hrobu, trefuje pravy obrubnik a prorazi pneumatiku. Asi na nej take prisla krize. Kluci se vzdaluji, Jirus to snad ani nezaregistroval, nema cenu ani kricet Kolikacovo "mooc", ted uz kazdy jede za svoje. Neda se nic delat, cekam me 40km do cile na samotku, nebo s temi co me dojedou. Nejdriv me predjede jen osamely jezdec. Na poslednim bufetu v Mirosovicich stavim, беру piti a zahy me dojede asi pet lidi, kterym jsme ujeli na Dlouhe Louce. Pak opet dlouho nikdo, jen na Lukove osamely jezdec v cervenem. Porad trpim, nemuzu jet ze sedla, nohy se mi podlamuji. Milesov se objizdi, ale kopec je to take pekne vypeceny. Nejak se vyskrabu nahoru, zato sjezd je rozbity, tady to chce opatrne. Dari se a ve vyjezdu najednou za mnou vidim Kolikace! Cekam na nej, chvili jedeme spolu, ale ma krize je porad velka, takže kdyz nas dojede celo stredni a Kolikac se na chvili dokaze udrzet v haku, opet si musim vystoupit. Mezitim nas dojelo a predjelo i duo Evinic / Belak. I posledni dva km neskutecne boli, cilem musim opet projet v sede, nemohu otocit nohami. Gratulace Kolikacovi, Jirusovi, ale vsem kdo dojeli, nakonec v teamech mame treti misto a to se pocita! Ja jsem nakonec take spokojeny, je to muj nejlepsi cas na Krusnotonu, prumer pres 30, to vse navzdory te krizi, kde jsem odhadem ztratil 10 minut. A 22. misto ze skoro 200 lidi na startu, navic v takove konkurenci, je take solidni. Navic kdo vi, jak by to dopadlo, kdybych vynechal Zlatak. Krusnoton je obtizny v tom, ze se kazdy detail nascita, nic vam neodpusti. Prestoze se mi na konci nohy se zastavily, byt ne

v kopci, ale na rovine, muzu si rict ze jsem tam i letos nechal vsechno. V souctu se Zlatakem jsou to dva nezapomenutelne zazitky behem jednoho tydne. A to za to stojí!

Kolíkáč – Krušky v jiné galaxii!

Pondělí, tropické odpoledne, sedím u compu, vyjetej jak starej olej z trabanta. Neschopen něco kloudného dělat, jen projíždět web a hltat fotky a komentáře k té sobotní epické bitvě. Znovu a znovu to prožívat, zkusit si do paměti nahrát všechny ty střípky. Ale stejně to musím prohnat i přes klávesnici, znám se, jsem magor, co to bude zase studovat, jak povinnou literaturu, až mu bude nejhůře ... Dokončit Roadcup marathon se cítí, nevypadnout z TOP10 v celkovém pořadí, to byl můj cíl na letošním Ktonu. Pódiové Posázaví týden před tím nakoplo, ale úterní Zlatáček trochu přidělal vrásek, zadní rýmečka se ozvala a vše vyvrcholilo v pátek večer, kdy se k tomu přidal p.Startáček. Jen jsem viděl samé průšvihy, ještě protočit kolo na pár kilometrů, aby vše fungovalo a hele trubičkový kola divně vržou, pravý pedál se ztěžka točí, má ložisko v háji, čidlo na rychlost a na kadenci nějak nefunguje... Do toho slabý deštík pokropí vyleštěné kolo. Čelo orosené nervozitou a od stálého hleny v dutinách... Co tam proboha jedu dělat? A do toho si přidávat odvahy s Dreamerem, Jirusem a Kaprem přes skupinu na WA s názvem „Únik na Ktonu“ Moc toho nenaspím, asi 5x na záchod, v hlavě už 100x zkontrolováno, jestli mám všechno s sebou. Konečně 3:30h. a vstávám, mixuji životadárné bidony, natrhávám obaly od tyčinek, ať je při závodě vše bez komplikací. S věrným maratónkem Dreamerem sraz na Budějovické, taky to chlapec nějak prožívá, láduje se krabičkovou dietou a do toho studuje furt mobil, až si pouštím raději staré dobré Bee Gees z rádia. Prezence v centru teplických lázní a toaleta na pumpě. Krátký-krátký, pozdravit se se Strejdou a RiCem a jdeme na to. Jirus family drží luxusní místa v popředí a vychutnáváme si tu naši nezlomnou maratonskou čtyřku. V břiše divné stavy, asi jsem měl jít ještě do parčíku jako Dreamer. 7 hod. ráno a Prásk! Nejdlejší maraton u nás, již 9.ročník Krušnotonu o délce 250 km s převýšením málem 5000 m je odstartován. Na vše jsem zapomněl, na ty předstartovní stavy, teď se jen soustředit na zaváděcí auto, které nás vyvádí z města. Neuchopitelné pocity, tohle se nedá popsat, to se musí zažít. Jedu levou stranu a jsem nucen přejet dvě pěkně rozeklané pavé, až mám strach, že mi tam zůstane kolo. První zahřívací brdek vylítnout za Bédou Průchou a za horizontem to nabombit do plánovaného orange úniku Jsem magor, čeká mě ještě 248 km a jedu si svůj první šrot. Ale já to tak chci, vím, že Neznabohy budou tvrdě dělit, a já potřebuji mít už něco za sebou, nohy mít pěkně zahřátý. Přilítne Jirus a zkusíme odskočit, ale Sport Races si to hlídá a stejně tak i německá armáda. Stále u čela, nepropadat se dozadu, osvědčená definice dnes u mě funguje. Kapr je tu taky, krásné pocity zase vidět pomerančové kumpány kolem sebe. Proplétáme se ranní mlhou, otírám ji z brýlí, jo to prostě ke Krušnotonu patří! Neznabohy ve vzduchu a ostrý sjezd loket na loket k odbočce na první vážnější stoupání. Tady jsem trochu zaváhal, nevypnul úplně mozek, ale nakonec najíždím v TOP20, stejně tak jako Jirus, Kapr a Dreamer. Ostrá pravá v půli kopce a teď vydržet, už se to cedí, držím déle než před rokem, ale stejně nejlepší odjíždí, za nimi se tvoří grupa s Jirusem a Dreamerem a pak pár osamělých jezdců včetně mě. Máme je na dohled, ale není tu nějaká super mašina, která by to dotáhla zpět. A tak při nájezdu na hlavní nás zezadu doskočí větší grupa s Kaprem včetně Kamila Ackermanna. Kapr zase tradičně hlásí, proč na něj čekám Jedeme šrot do Jílového a pak točíme doleva na Sněžník. Kamil skáče za doprovodné auto a je vidět, že má snahu se vrátit do čelní skupiny, která v tomto kopci opticky vypadá na dosah. Já raději svoje tempo, ale postupem času zjišťuji, že se mi jede čím dál tím lépe a začínám se propracovávat dopředu. Kamil vedle mě, to dodává najednou hodně energie, a navíc poznávám německého borce z minulého roku (Robert Freund), který těžkou pilou dokáže jet hodně dlouhý špice. A je tu i Tomáš Ress ze Sport Races, s ním jsem to objel před

rokem, s ním musím i letos. Nikdo už mě nesmí předjet, chci jet s nejlepšími z této grupy! A daří se, vrchol Sněžníku dobit a v pěkném kolotoči valíme dál. Ve sjezdu tradičně trochu zaostávám, ale na hlavní si to doskakují a letíme v lajně pod další kopec Nakléřov. Nohy táhnou podle těch nejlepších představ. Skupina jede a s Kamilem a Tomášem se to dobře organizuje. Rychlé a krátké špice a odfrknout v háku. Padáme dalším technickým sjezdem přes Telnici. Zase mám d'ouru, ale je hratelná, v Chlumci jsme po kupě. Tady nám nastoupí Robert Freund, co jezdí stále před skupinou na těžký převod. Ještě jeden ho hákne a odjíždí nám. Zbytek v poklidu, až mám strach, že jsem to teď podělal a měl jet s nimi. Ale je to klid před bouří. (Robert Freund v cíli za 8:50) Krupka, s Kamilem glosujeme tohle pekelné stoupání, začínající na náměstí se sklonem kolem 10 %. Nádherná vrchařská epizoda nahoře zakončená předávkou nového paliva od obětavé Jirus family! Díky, díky moc! Jede se mi nad očekávání dobře, jsem tu stále s Tomášem Ressem, Kamila jsme nechali za sebou a před námi minigrupa. Tu musíme sjet! Bufet Cínovec a dílo je dokonáno, do sjezdu naskakují za zadní kolo Vítí Nováka! Další povzbuzující zápletka do dnešního thrilleru. Ležíme na rámovkách a do to šlapeme ve stylu Froomey. Tohle se nikdy neomrzí, to je souznění, tohle jsem si tak přál, jet ve spolupracující grupě a se známými tvářemi. Škoda jen, že tu není někdo z orange... Z Dubí do Hrobu to je po hlavní a je to takové nezáživné. Ale dnes to uteklo jako nic, znovu ve vzorné spolupráci, v závětrí se občerstvit a jdeme na další vrchařskou chuťovku přes Mikulov. Vít'a hlásí, že není zdravotně v pohodě, organizace Posázaví vzala hodně sil, a navíc nějaký bacil. Zkusí to prý s námi a uvidí se. Tempo si tedy bere na starost on, dole mám až strach, že nám odskočí, ale pak se srovnáme a jedeme společně s Tomášem jako dobře namazaný stroj. Ani dešťová přeprška nahoře nevyplaví žádný olej z našeho soukolí a na Fláje se rozjíždí koncert. Sjíždíme Mirka Thumu, v táhlém kopci chytám náznaky křečí, ale jízdou ze sedla je zaháním, dnes musí vydržet! Na bufetu odhazuji prázdný bidon, měl jsem v plánu ještě zařvat, ať mi ho naplní na druhý průjezd, ale to už jsem bohužel nestihl. Teď se soustředím na poslintaný sjezd do Litvínova, jsem nejistý, brzdím v každé točce, představa toho prachu na silnici, jak se spojil s deštěm a vytvořilo se klouzavé blátíčko, mi nedělá vůbec dobře. Bohužel zbytek skupiny takové myšlenky nemá a zase chytám pěkný odlep. Dole v Litvínově naštěstí Vít'a zasahuje a umožní mi společný nájezd na Dlouhou Louku, díky bejku! Magnesium do sebe a jdeme na to! Letmá vzpomínka na červenový SAL UAC match, když na Dlouhou Louku najíždíte hned po startu v totální kaši, ale teď už posekané nohy nevydají ze sebe takový výkon. Znovu s Vít'ou a Tomášem jedeme na stejné vlně a ukrajujeme metr po metru téhle legendy. Nahoře nás dojíždí červená německá mašina Maik Tonek a postará se tak o další rychlé kilometry. Bohužel Vít'ův stav se zhoršuje a jeho aktivita upadá, až do chvíle, kdy mi plácá po zádech, že končí. Velká škoda, ten by se nám hodil tam dole před Lukovem! Další povzbuzení na Flájích, když sjíždíme maratónského borce Bédu Průchu, a já začínám dumat, jak to vymyslet s další dávkou paliva. Maik má plné oba bidony, Tomáš Ress bere od svého doprovodu a kolegiálně mi nabízí, takže na bufetu se asi znovu nebude stavět. Je to risk, v kapse poslední energo tyčinka, v mém bidonu půlka mého elixíru z domova, no bude to boj. Do toho další vzpruha v podobě dojetého oranžového bojovníka RiCe, který se zapojuje do našeho vlaku. Táhne ho především Maik a předjíždíme střední a krátkou trasu jedna radost. I v tomhle je Krušnoton jedinečný, tohle uměl Král, když se sjížděli trasy, ten pocit, že máte o pár hodin v sedle navíc a stejně jedete rychleji, je parádní. Vybavují se mi všechny ty zimní šlapkovské výlety, safra, kvůli tomuhle to stále za to! Takže na bufetu jen půlka banánu, bidon je nedostižný a valit do již suchého sjezdu. Už se mi jede lépe a dole dojíždíme Radima Skálu. Vezu se na euforické vlně, jako kdyby v jiné galaxii až přehlédnu odbočku doprava a valím to na špici znovu na Dlouhou Louku! No ty wado, rychlý návrat zpět a sjet a zahákovat Maika. Tomáš Ress stále s námi, seřval mě za tu

minutku ztráty, kterou jsme nabrali mojí dezorientací, omluva! Dotáhl se k nám ještě další německý borec, který už před tím jel s námi a moc se do spolupráce nezapojoval. Docela mě to štválo, a přikázal jsem si, že musí být v cíli za mnou. Snažíme se ještě točit, ale je vidět, že Maik je na tom z nás nejlépe. Pěkně se oteplilo, bidon mi začíná chřastit a už si připravuji naučenou frázi: „trinken bitte!“. Blíží se 215 kilometr dnešní řezby a s ním i bufet. V táhlém magnetu Maik pomalu odjíždí, já se otáčím dozadu a Tomáš s Němcem mají odlep. Co jsem si to slíbil? Pojedu s nejlepšími z grupy! Gumuji se za Maikem a toužebně odečítám z asfaltu 426,5 metrů bufet. Budou tam stát s bidony? Budou! Tak to klaplo, bidon, sice s čistou vodou, zaplul do mého držáku a já nemusel zastavit, jo, jedeme vstříc finálovému boji. A to vůbec netuším, co se ještě na mě chystá! Maik bohužel nenávratně odskočil, ale přede mnou se zjevuje vypečená dvojčička. To mě podrž! Bratřa ze Slovenska, kteří mě tak pomohli na Mamutu, Eda Evinic a Roman Belak! Blíží se Lukov a já se na něj začínám neskutečně těšit. Ty wado to jsou stavy! Po 220 kilometrech chci zažít ty trpaslíky, co vyskočí ze škarpy a začnou mě mlátit pálkama do nohou (Padrnos na Alpe d'Huez). Už mě nesmí nikdo dojet, jedu na pozitivní vlně, ten nový červený bidon, plný teplé vody s příchutí gumy mi při každém hltu dodává neskutečné energie. Lukov zdolán a nahoře fandící borec řve, dávej, dávej jsou na 300 metrů a nejedou! Sjezd jedu hlava nehlava a v Mikulově euforie, Roman s Edou sjeti a jen bezvládně praví, že už jedou výlet do cíle. Ale já je hecuji, ať jedou se mnou, že si na rovinách ještě pomůžeme. Poslední kopec Černčice, Romanovi vrže neskutečným způsobem suchý řetěz, Eda se vzpamatoval a drtí kopec. Párkrát se to zhoupne, když slyším, hele máš před sebou parťáka. Cože?!? Nevěřicně koukám do dálky, a je to tak, na horizontu zahlédnu oranžový zadek. Kdo to může být? Krátká tudy nejede, střední nás ještě nepředjela ... Sjezd zase na hraně a za Lelovem v magnetu, můžu z plna hrdla zařvat: „Karléééé!“ Najíždíme na hlavní, Dreamer svěsil a čeká na mě, boj o konečné pořadí RoadCupu se rozhořel na plné obrátky, ti dva za námi nás nesmí sjet! Vlezu na špic a jedu šrot a odměnou je mi jen slabý Snílkův hlas: „móóc!“ Tak trochu zpomalit a znovu valit k cíli, že bychom se týmově chytli za ramena? Ale není nám souzeno, předjíždí nás motorka a pak zaváděcí auto střední trasy. Na čele osamocený borec a za ním nalepení Eda s Romanem. A organizátoři nám tu přichystali poslední lahůdku v podobě vyhupu do Nechvalic. Po rychlém sjezdu tam dobře nalítl Dreamer, ale Eda s Romanem se vzpamatovali a mizí za vítězem střední trasy. Ve mně se to pere, jestli jet s Dreamerem anebo ještě vymačkat ze sebe poslední zbytky sil. A tak když nás předjíždí druhý borec ze střední (až v cíli jsem zjistil, že to byl samotný Robert Petzold), tak ho háknu. 245 kilometr a já se vezu v háku za Robertem! Vypadá to, že sjedeme i Edu a Romana, ale bohužel v točce v Nových Dvorech vypadávám z háku a najednou mě vypnou. Slovenské duo je rázem strašně daleko a stejně tak i cíl. Ještě se otočit, zdali se tam nezjeví Snílek, ale pusto prázdko. Domotat cílový magnet, zvednout ruce a užít si aplausu... Najednou to na mě padlo, neskutečná únava, nemůžu chodit, nemůžu otočit nohama. Žízeň a hlad. S Dreamerem se jdeme vyjet, jedeme pádovou rychlostí, hlasy nám přeskakují. Chvilu, které se nedají nikde jinde zažít, to musíte před tím projet Krušky nahoru a dolů, od rána do večera. Šlapkovský stůl je plný zábavy, Jirus prý jel jen výlet a dal nám 10 minut, bejku, příště musíš závodit a jet s démonem Košíkem! Kapr pusu od palačinek, jó ten si to umí užít! Čekáme na pódium v týmech, které by nám nemělo uniknout. A dočkali jsme se, bronzový koláč je pro všechny nezdolné šlapkovské duše, díky RiCi a Strejdo! Do toho znovuzrozený Pantáta na krátké! A Pepíno, Pistachio a Vlčák zachraňující UAC na střední. Díky, díky! Musím se opakovat. Co jsi mi to zase cyklistiko udělala? Milenko proradná! Tělo je sviňa, přes 8 hodin v jiném světě, 250 kilometrů průměrem přes 30km/h. bez jediného vycvaknutí z pedálu, úplně do pozadí se dostala nějaká rýmečka nebo pocit si odskočit na malou či velkou. Doteď nechápu. A takové finále by si nepřichystal žádný režisér. Tohle

umí jen hromadný závod, přímý boj muže proti muži. Žádné virtuální sociální sítě, plné nic neříkajících čísel, to nemůžou nikdy nahradit. Koloshope moc děkujeme za dalšího skvělého Krušnotona!

RiC – Pomalý a přesto na podiu

Devátý ročník, jak pořadatelé rádi připomínají, nejtěžšího cyklomaratonu v ČR je za mnou. To, že je nejtěžší mě nijak nenadchlo. Jezdím ho, abych si dokázal, že to dokážu, ale že by se mi líbil, tak to ne. Samé nahoru a dolů. Udělat maraton těžký, není umění, k tomu stačí kopce. Udělat ho těžký a hezký, to je umění. Nicméně, pořadatelům přesto patří dík, že maraton pořádají. Raději budu nadávat na těžký maraton, který se mi moc nelíbí, než sedět doma na zadku a nadávat, že není kam jet. Do Teplic přijíždím tradičně v pátek odpoledne, vlakem. Dlouhotrvající vedra ve vlaku přebila klimatizace. Mám dojem, že až moc. Cestou do Prahy mi dvě hodiny foukal za krk studený vzduch, bylo to nepříjemné. V sobotu ráno jsem měl na startu rýmu. Celé zázemí Krušnotonu se přestěhovalo k hotelu „U kozičky“. Parkoviště u Stínadel, kde bývalo tradiční centrum maratonu bylo zabráno nově postavenou halou. Tam už dojezd hned tak nebude. Provedl jsem registraci pro mě a pro Strejdu, se kterým jsem ubytován na hotelu. To je další změna. Zatím jsem vždy byl sám, letos mám společnost. Ubytování i registrace proběhly bez problémů. Vyrazím do města koupit něco na sobotní a nedělní snídani. A taky něco pojíst. Musím být opatrný, vloni jsem si dal nějaké čínské nudle s masem a ráno před startem jsem nemohl odejít z pokoje. Podařilo se mi najít ve Fontáně pizzerii, kde jsem si místo pizzy dal těstoviny. Bylo to chutné a bez následků. Večer dorazil Strejda a s ním jsem vyrazil na druhou večeři. On si dal těstoviny a pivo, já jen pivo. Taky bez následků. Než jsme ulehli do našich pelechů, nachystali jsme stroje, které nás měly nést druhý den vstříc nevšedním zážitkům. Opět jsme museli startovní čísla přidělovat dopředu na říditka. Připadal jsem si jako bajker. Je to nezhledné a překáží to.

Sobota – závod

Vstáváme dvě hodiny před startem. Snídaně a u jídla debata co na sebe. Má byt chladno, kolem 25°C. Oproti 35°C to chladno je. Beru krátké-krátké, žádná vesta, žádné rukávy. Na ulici se mi zdá chladno a mám pochybnosti, jestli jsem to nepodcenil. Lední medvěd Strejda říká, že to bude dobrý. Víceméně měl pravdu. Přežili jsme. Zaráží mě, že se mi spustila rýma, z nosu mi teče jak z vodovodního kohoutku, celý den. Dávám to za vinu klimatizaci ve vlaku. Před startem něco psychického dopingu: Kapr, Kolíkáč, Jirus, Dreamer, pár povzbuzujících slov a přání zdaru. Letos jdu na start s optimismem a se smělými plány (později uvidím, že byly hodně nereálné): rád bych se dostal pod 10 hod. Letos se mi podařilo systematizovat přípravu – objemy, kopce, časování a ladění. Ne že by to byly nějaký závratný čísla, ale mělo to řád a hlavu a patu. Proč to nevyšlo se jen můžu dohadovat. Je odstartováno. Jsem trochu vzadu, ale moc mi to nevadí. První kopce při výjezdu z města pojedu na plno, abych nahoře někoho chytil. Další kopce už nebudu hrotit. On je to hezký plán, ale blbě se dodržuje. Vždy si chytím nějakou skupinku a plápolám na konci. Jakmile přijde nějaký bezejmenný trochu delší kopec, začínám odpadat a mám na výběr: buď jet krev (hned na prvních kilometrech) nebo si vystoupit a plácet se sám, než mě někdo dojede. Na Fibich na samotku, ve sjezdu k Neznabohům jsem dojet skupinou. V kopci mě samozřejmě odjíždějí. Nejsem schopen nikoho hákovat. Kopce se mi nejedou dobře. A tak už to bude po celý den. Skupinu, která mě dojede uvisím na rovinách nebo zvlněném terénu. Přijde-li delší kopec odpadám. Nejede to. Jakmile přijdou intenzity, jsem v háji. Tuším, že to bude zase boj na samotku. Naštěstí mě zachraňují skupinky z kratších tras. Dotáhnou mě pod kopec a tam mě vysypou. Popisovat jednotlivý stoupání nemá cenu, bylo to víceméně stejné, jak jsem uvedl výše. Jednoho pozitiva jsem si ale všiml. Silově i vytrvalostně

jsem na tom byl dobře, líp než v předešlých letech. Musel jsem ale jet v nižších intenzitách. Jakmile jsem šel přes anaerobní práh za chvíli jsem skončil. Pár dílčích postřehů. Cestu na Cínovec, po nerovném asfaltu a zvlněném terénu, absolvuji sám a na větru. Kupodivu to jde, síla v nohách je a při rozumném dávkování jedu bez problémů. Míjejí mě skupinky ze střední, ale ani se nesnažím je hákovat. Je to čelo a ti co ho sjíždějí. Na Cínovci bufetím a pouštím se do sjezdu. Ochladilo se a začíná krápat. Sjíždí se dohromady skupina, ale dlouho se v ní nezdržím. Sjezdy jsou jediný terén, kde jsem konkurenceschopný – má nadváha a záliba v rychlosti mi k tomu dává dobrý základ. Nové Campagnolo Bullet taky jedou dobře, co víc si přát!? Dubí a odbočka pod další kopec. Nikoho neuvším. Odbočka z hlavní na stoupání z Hrobu. Přesně na začátku stoupání začíná slejvák, průtrž mračen. Je to stejné, jako když si vlezete oblečení pod sprchu. Po silnici tečou potoky vody, už jsem promočený důchodem. Před koncem kopce je konec deště. Stejně tak skončily pesimistické myšlenky, že to při první příležitosti zabalím. Známa a neoblíbená cesta na Fláje. Nerovný asfalt natřásá řidítka. Ještě třetí den po závodě mě bolí zápěstí. Na Flájích letos bufet není, je přestěhovaný do Klínu. Vystoupám k hrázi, pak ještě jeden kopeček a kde se vzal tu se vzal... KOLÍKÁČ! Řve něco jako „...RICI...“, víc si nepamatuji. Předjíždí mě s asi 4-5členou skupinou. Zahulákám, pozdravím a mávám na rozloučenou. Ale co to!? Zdá se mi, že se vzdalují nějak pomalu a zdá se mi, že mé nohy nejsou zas tak unavené. Řetěz doprava, zadek ze sedla a krátký spurt. Nástup z umírající skupinky, se kterou jsem jel se podařil a visím v Kolíkáčově skupině. Je to jako sen, zase s Kolíkáčem na maratonu. Mačkám se na horizontech a chytám každický hák. Jedu na doraz, vím že za chvíli bude bufet, kde orazím. Krásná vzpomínka na Krále Šumavy, kde mě Kolíkáč tahal a zachraňoval. Kdeže ty loňské sněhy jsou. Kdyby dnes už nic, tak pro tuhle chvíli před Klíny stálo se táhnout do Teplic a trpět těch 250km. Cestou mě potkalo ještě pár Šlapek a zdravili i povzbuzovali, nebyl jsem schopen moc reagovat. Díky Vám, nezlobte se, že jsem byl taková mrtvola. Dlouhá Louka je dlouhá, závěr bolí, ale bez křečí a krizí. Prostě „jen“ jedu pomalu. Ani druhý objezd Fláji není tak hrozný, v minulosti to byly velké krize. Jedu stejně jako první průjezd, ale bez Kolíkáče. Bufet je už vyrabovaný. Pítí je dost, k jídlu už „jen“ ovoce a suchý chleba. Ve sjezdu do Litvínova mě předjíždí skupina Němců. Jedou rychle a dravě, jsou mladí a silní. Ti by se mi hodili! Projeli kolem mě hodně rychle, nestihl jsem je hákovat. Teprve v Litvínově jsem si je po velkém úsilí docvakl. Stálo to za to. Sjezd z Litvínova je pohoda, pak na čelo nastoupí „Hans“ v dresu, který připomíná staré maskáče „jehličí“ a odvádí tam neskutečnou práci. Vítr, nevítr, stále kolem čtyřicítky. Jsem těm čtyřem bezohledně v háku, je mi úplně jedno, kdo zůstane na větru, hlavně abych to nebyl já. Libuji si, že jsem se v tom Litvínově zmáčkkl a dojel je. Na horizontech trpím, ale visím. Na posledním bufetu „Hansovi“ skládám poklonu směsí němčiny a angličtiny. Fousatý obličej se tlemí od ucha k uchu. Mám strach z Lukova. Při nájezdu na něj kašlu na vše, shodím jeden pastorek a lámu to ze sedla. Jsem kyselej, ale jsem na vrcholu prvního schodu. Druhý schod to samé a je to! Nohy netvrdnou, jedou dál. Milešov – poslední kopec, ale to letos neplatí. Chvíli po výjezdu z Milešova odbočujeme doprava. Po hnusných schodech nahoru. Nelíbí se mi to. Stejně jako celý nový dojezd do Teplic. Kopce mi už lezou krkem. V jednom z těch schodů mě předjíždí holka s klukem. Nemám sílu je hákovat. Jakmile ale přijde rovinatější terén, i třeba s větrem, mám je. Síla stále ještě je. Příjemné zjištění. Ve sjezdu jim ujedu. Před Teplicemi mě dojíždí další Němci, tři. Bezva, nepojedu sám a možná bude i cílový spurt. Poctivě se zašívám, zdají se být silní. Jsme v Teplicích, na silnici značka 1 km do cíle. Neznám dojezd, nevím kde jsme. Objevují se plůtky a už poznávám cílovou rovinku. Němci se řadí vedle sebe, jakože „kameradenankunft“, cha cha cha. Do cíle se spurtuje. Nechci je zkušeně zařiznout ze zadní pozice, tak najíždím taky vedle nich a řvu „go, go, go“ snad to pochopí. Pochopili a vyrazili.

Jen jeden mě dal, tak co celkem jde. Byli ze střední trasy, odhadem o dvacet let mladší. V cíli se tvářili spokojeně, poděkoval jsem jim za pomoc při dojezdu do Teplic. Chvíli mi trvalo, než jsem se vydýchal. Rozhlížím se po celém cílovém prostoru a hledám typické oranžové dresy. A nalézám. Jsem v cíli. A třešnička na závěr: při vyhlásování vystupuji na stupně vítězů, na třetí místo. V týmech. Jakožto člen dobrého týmu jsem se dostal na podium, i když jsem tlustý a jezdím pomalu. Paráda!

Strejda – Krušnoton 2018

Na začátku srpna je vždy na čase razantně zvýšit zátěž. Letos to vyšlo na trojboj Posázaví – Zlatáček – Krušnoton. Nejtěžší z toho bylo Posázaví. Ve spolupráci s Pepou Krajčíkem jsem neměl čas vydechnout ani na rovinkách ani ve sjezdech. Přece takové závodní nasazení v červenci scházelo a pro tělo to byl docela šok. Zlatáček už byl o poznání lepší, obzvlášť ke konci se mi jelo dobře. A bylo mi až divně, že po Zlatáčku jsem necítil ani krizi, ani úbytek sil. Zřejmě jsem flákal :). Předpověď počasí na sobotu naposledy sleduji ve čtvrtek a je mimořádně příznivá, dál už to neřeším, ani neberu s sebou takové zbytečnosti, jako návleky, vestu nebo pláštěnku. RiC zařídil přespaní v Teplicích, paráda, stačí vstát v 5. Ráno je příjemně svěží, ale vím, že až se to rozjede, zima nám určitě nebude. A mam pravdu. Z počátku se jede jako vždy ostřejší tempo, v prvním kopci si zjišťuji, že jsem docela poodjel Lence, tak chvíli tu čekám, ale lidí je kolem pořád hodně, a pod Neznabohy se docela dobře vezeme ve velké skupině. V kopcích nikam nespěchám, ale i tak stejně nahore musím chvíli počkat, abych pak na rovinkách tahal, co se dá. Něco podobného jsem zažil kdysi před lety s Honzou Marešem. A tak se mi kopce jedou moc dobře, pořád se toho užívám, a pozoruji krajinu. A krajina vypadá hodně nezvyklé: takhle vypálené Krušné hory jsem ještě nikdy neviděl, na hřebenech to je jako ve stepi někde na Ukrajině. Ve stoupání na Naklérov projíždíme Knínice, vesnička zajímavá svým kostelem ale hlavně tím, co se vedle toho kostela nachází. Nějakou dobu tu měli svěbytného faráře, který zavedl tradici: pokud vesničan někoho zabil, tak musel vytesat z kamene kříž a na tom kříži zobrazit vražední nástroj. Nevím, zda pak ten hřích se považoval za úplně odčiněný, nebo jen hodně odlehčený, ale vidím tu čtyři kříže, dva z nich mají vytesaný nůž, jeden luk, ten čtvrtý jsem nerozeznal. Sjíždíme dolů a začínáme se míchat se střední trasou. Jsou ještě čerstvé a hodně jich nás s nadšením zdraví. Hlavně při stoupání na Komárku. Tohle mne trochu hecuje a pak na vrcholu čekám na můj vkus až moc dlouho, příště budu muset v kopcích zvolnit, ať zbytečně nemrznu nahore. Ale pak už pozorují spíše černé mraky, co se zhušťují nad hřebenem. Před Cínovcem začíná pomalu kapat, u bufetu už je z toho regulární déšť, ale když se pouštíme do sjezdu – liják s kroupami. Když to mlátí do holých rukou a stehů – bolí to jako čert. Ze silnic se stává řečiště, kola jedou celým ráfkem ponořené ve vodě. Sjezd je tu naštěstí docela přehledný, zatáčky nejsou prudké, dá se to zvládnout. Dole se ten liják poněkud zesiluje. Téměř nevidím silnici před sebou, začínám přemýšlet, zda to nezabalit. Je tu teplej, než na hřebenu, ale stejně se začínám klepat, jako na smilování čekám na další stoupání, na Mikulov. Tady se konečně daří zahřát, mraky se trhají, slunko a před odbočkou na Fláje už je i suchá silnice. Nu a dál to už to jde jako po drátkách: Lenka už se pořádně rozjela (vždycky se jí líp jede druhá stovka, než ta první, ale třetí – to už jde úplně samo). Mně se jede pořád velmi dobře, dnes nemám ani jednu křeče, Dlouhá Louka mí nedělá žádný problém. Však ze zkušeností z minulých let mam hrůzu z Lukova. Ale Lukov jsem vyjel, skoro jsem se toho ani nevšimnul. Akorát ten nový dojezd nás trochu zaskočil: přece jen dříve to bylo skoro pořád z kopce a po dobrém asfalte, kdyžto teď je to taková klasikařská koncovka. Pěkně zvlněný, samá zatáčka a občas i rozbitý asfalt. Ale chápu to, pořadatele chtěli tu trasu udělat tak, aby se nemusel rozhodovat cílový spurt, ale úniky. My to holt taky nakonec zvládli a šťastně dorazili

do cíle. Jsem rad, že jsem po několika letech zas odvážil na 250 a děkuji Lence, zvládl jsem to díky ní lehce a s přehledem. Právě tohle mne zřejmě chybělo na Mamutu. Už se těším za rok zas.

Standa Prokeš

Letošní ročník Krušnotonu vyšel na sobotu 11. srpna a já jsem se na něj chystal poměrně odpovědně. Zpočátku sezóny mě postihla maličko smůla a tak jsem si to chtěl alespoň v závěru vynahradiť. Před čtrnácti dny jsem ve Vysokých Tatrách zajel parádní výsledek a cítil jsem, že mám opět formu. Bylo by škoda toho nevyužít, obzvlášť když výsledek ze Slovenska mě vrátil zpět do hry v soutěži RoadCup 2018. Do Teplíc jsme jako obvykle vyrazili s týmem už v pátek. Cesta tentokrát proběhla bez větších problémů a kolem páté jsme byli pohodlně v Teplících. Takže bylo dost času se registrovat a prohlédnout si nové zázemí závodu. Následovala večere na zahrádce u kostela a brzo na kutě. Tady se ráno vstává hodně brzo, start je v sedm ráno. Ráno před startem se po přechodu fronty ochladilo, což bylo po předchozích parných dnech docela příjemné. Můj polar při rozjíždění ukázal 13°C, ale na sluníčku se už začínalo oteplovat. No, pro jistotu jsem volil do závodu návleky na ruce. V kopcích bude ještě dopoledne chladno. Na startu potkávám známé tváře. Vládne příjemná nálada a čas čekání na start rychle ubíhá. Úderem sedmé vyjíždíme za auty směrem z města, ostrý start nás čeká až venku za městem, teď je třeba se bez problémů vymotat z města. Najednou mě někdo zdraví. Koukám, že je to Jakub Svoboda. Pár let jsem ho na závodech neviděl, i když minulý rok jsme se viděli krátce v Trutnově. Vypadá to, že se vrací k závodění. Než vyjedeme na kopec, stíháme prohodit pár slov. Za městem je odstartováno a jako obvykle, začíná se jet tempo. Jedu schovaný ve skupině, v prvních desítkách kilometrů se na špici rozhodně nechystám. Teprve, když se blíží první ostré stoupání Neznabohy (2,2km/200m/8,8%), vyjíždím si ve sjezdu ke špici. Stoupání je úzké a vzadu člověk rychle chytne odlep. Najíždím do kopce blízko čela skupiny. V druhé půli se už jede ostře a maličko se propadám. Držím si ale kontakt a do sjezdu najíždím na chvostu skupiny. Ve sjezdu si držím kontakt se skupinou a přejezd pod další stoupání na Sněžník, se vezu na chvostu skupiny. Stále se jede dost rychle. Uvidíme, jak to bude vypadat v dalším kopci. Nájezd do stoupání na Sněžník (4,1km/340m/8,2%) je hned z počátku hodně strmý a čelo jede děsné pecky. Po prvním kilometru, kdy se ještě držím, začínám pomalu na skupinu ztrácet. Naštěstí nejsem sám. Na vrchol dojíždíme ve třech, jeden slovak, Karel Soušek a já. Snažíme se dorazit asi pětičlennou skupinu, na kterou máme ztrátu asi sto metrů. Jenže skupina před námi je silná a na rovině před sjezdem se nám nedaří se přiblížit. Do sjezdu zůstáváme ve třech. Přejezd pod další stoupání na Nakléřov (4,2km/315m/7,3%) se dáváme dohromady a celkem dobře spolupracujeme. Holt je to na nás. Stoupání vyjíždíme společně a na vrcholu mě podává Petr flašku s pitím. Za vrcholem dojíždíme německého závodníka, který se k nám přidává. Jsme čtyři a v této sestavě jedeme přejezd a sjezd zpět na hlavní silnici. Po krátkém odpočinku na hlavní silnici najíždíme na první ikonické stoupání z Krupky na Komáří hůrku (5,6km/510m/8,9%). V Krupce nás zezadu dojíždí dvojice německých závodníků. V šesti se pouštíme do pekelného stoupání, které se utahuje ještě ve městě. Větší část stoupání odjíždím z čela a na vrcholu se sjíždíme. Myslím, že jsme ve stoupání o jednoho člena přišli, ale Karel Soušek se zatím drží. Přejezd k Cínovci je zatím bez deště a po suchu, ale nad hřebeny se začínají černat mraky. Na vrcholu dostávám další bidon od Petra. Sjezd z Cínovce je sice po krásné rovné silnici, ale nemám ho moc rád. Je potřeba být skoro celý čas sbalený na kole, takže dolů dojíždím úplně zdřevěnělí. Na přejezdu po hlavní silnici se střídáme na špici a já se cpu, abych doplnil cukry. Před námi je další stoupák z Hrobu na Mikulov (6,7km/428m/6,3%). Je moc fajn, že se na čelo vysouvá německý závodník Nino Ackermann a v podstatě celý kopec

dává ze špice. Jede mu to moc dobře. V půli stoupání se naplňuje moje obava a vjíždíme do přeháňky. Nebylo to sice nic hrozného, asi jsme chytli jen okraj, ale několik kilometrů jsme jeli v dešti. Konečně jsme nahoře a čeká nás první přejezd kolem Flájů. Krátký déšť mě trochu ochladil, opět si natahuji na ruce návleky, které jsem si pod kopcem shrnul. Po dešti se na hřebenu ochladilo. Ve skupině se pravidelně střídáme na špici a přejezd rychle odsypá. Občerstvovačka je letos posunutá až ke Klínům, takže nejdřív projíždíme kolem hráze, kde dostávám od Petra pití. Pak se domlouváme, že zastavíme na občerstvovačce, Nino se potřebuje najíst a Karel si zase potřebuje odskočit. Já využívám zastavení a alespoň se můžu napít něčeho jiného než ioňťáku. Hotovo, srovnáváme se zpět do skupiny a čeká nás první runda krásným sjezdem do Litvínova. Nemůžu si pomoci, tohle je nejhezčí maratonský sjezd. Škoda, že v horní části byla ještě místy vlhká vozovka a tak jsem se musel v horní části krotit. V Litvínově je citelně tepleji, opět si stahuji návleky z rukou. Rychle projíždíme městem a připravujeme se na poslední velký kopec na Dlouhou Louku (7km/477m/6,8%). Je to pekelně dlouhé stoupání, které se navíc v závěru nepříjemně utahuje. První polovinu dávám na čele skupiny, v utaženém závěru mě však už trochu dochází a Nino mě maličko odjíždí. Během stoupání na nás opět padlo pár dešťových kapek. Také jsme předjeli nějaké odpadlíky z čela. Konečně vrchol. Koukám, že jsme už jen tři, vydržel s námi ještě Karel. Pouštíme se do sjezdu k Flájům po rozdrbaném asfaltu, který je navíc po přeháňce, která tady asi šla před chvílí, plný vody. Po nájezdu na hlavní tah po hřebeni se už silnice začíná sušit a kolem přehrady jedeme opět po suchu. Stále se nám daří dobře spolupracovat, díky čemuž nám druhý průjezd kolem přehrady celkem rychle ubíhá. Jako obvykle v druhém kole je na silnici hodně závodníků z krátkých tratí. Sice jsme hodně rychlí, ale někdy je předjíždění trochu obtížnější, když jedou moc roztaženě. Druhý průjezd kolem hráze, dostávám flašku od Petra a Irča hlásí průběžné první místo v kategorii a pětiminutový náskok na druhého. To vypadá dobře. Snad nám ve skupině vydrží spolupráce i do posledního úseku, abych o ten náskok nepřišel. Na občerstvovačce v Klínech opět krátce stavíme, Karel se maličko zdržel, ale počkali jsme na něj. Druhý sjezd do Litvínova a opět si to užívám. Silnice je krásně suchá, přesto musím občas více brzdit, je tu dost pomalých závodníků a předjíždět je riskantně v zatáčkách se mě nechce. Tak moc zase nespěchám. V půli sjezdu máme malou motoristickou vložku, potkáváme v protisměru skupinu supersportů. Nepočítal jsem to, ale bylo jich určitě víc jak deset. V Litvínově je opět krásně teplíčko a svítí sluníčko. Naše trojice je stále spolu a v Lomu točíme doprava, do cíle máme 50 kilometrů. První část přejezdu kolem Bíliny je po pěkných cestách, takže to rychle odsypá. Fouká čerstvý vítr, zatím ho máme zprava do zad. V Braňanech vyjíždíme krátké stoupání na výjezdu z vesnice, když se náhle ozývá rána. Před námi jedoucí doprovodná Oktávka nabrala pravým předním kolem obrubník u chodníku. Byla to slušná pecka, auto pěkně poskočilo. Řidič s ní zajíždí mimo silnici a je slyšet, jak se přední rozbitá pneumatika žuchlá na ráfku. Ten bude asi taky v pánu. Holt po čem je prd, to je hned! Stačí vteřinka nepozornosti. My pokračujeme dále, ale koukám, že Karel se nám v kopečku utrhl. Teď je to už jeho boj, já se musím držet s Ninem a doufat, že si udržím náskok v kategorii. Nino vypadá dobře a pravidelně mě střídá. Mě to zatím také jede, snažím se pravidelně jíst a pít. Jak vylezlo sluníčko, dělá se pěkné teplo. Na rovince dojíždíme Jirku Zárybnického, zapojuje se k nám. Za chvíli nás dojíždí moje auto a Irča hlásí, že mám pořád stejný náskok. To je fajn, ale do cíle je ještě daleko, takže neusínat na vavřínech! Asi jako náhrada za nepojízdnou Oktávku se před nás zezadu nasouvá pořadatelský Ford Mustang. V nájezdu do zvlněné pasáže před posledním bufetem se Jirka odpojuje. Ještě se ptá, kde je asi Karel, tak mu říkám, že bude kousek za námi. Na bufetu zpomalujeme a Nino si bere bidon. Já dostávám vzápětí plný od Petra na výjezdu z vesnice. Sice mě asi čekali později, ale jak mě uviděl, byl připravený a jen rychle přeběhl na naši stranu. Na rovince za vesnicí vidíme před

sebou dalšího odpadlíka v zelenkavém dresu, má u sebe doprovodné auto. Sice nám trvá pár kilometrů jej dojet, ale pak se zapojuje. Ninovi se už na špici moc nechce, asi to v posledním úseku zůstane na mně. Možná mu jen na chvíli došlo, takže to táhnu sám. Brdky před posledním kopcovitým úsekem se pořádně zajídají, taky toho začínám mít dost. Jako zázrakem se objevuje naše doprovodná Oktávka, na pravém předním kole má nasazenou rezervu. Tak zaplať pánbůh, bylo to jen kolo, auto je pojízdné. Konečně najíždíme do předposledního stoupání na Lukov (2,3km/160m/6,9%), je třeba udržet tempo a vyjet kopec. V závěru to tlačím ze sedla, ale kluci se drží, na vrchol dojíždíme společně. Ještě do sebe tlačím poslední gel a valíme do Milešova krásným lesním sjezdem. V Milešově jako obvykle ostře doleva a do kopce, nezapomenout shodit na malou už před křižovatkou! Letos je změna dojezdu, vzápětí odbočujeme za autem doprava a stoupáme na Černčice (2,6km/143m/5,3%). Stoupání vede lesem úzkou asfaltkou a je to takové hodně proměnlivé, chvíli se to utáhne a pak kousek mírně. V závěrečné prudší pasáži se mě zdá, že doprovodné auto od Jirky Voráčka se na nás zbytečně moc tlačí. Vzápětí mě to potvrzuje Nino, který na nás s Jirkou chytil drobet odlep a auto ho asi začalo na úzké silnici utlačovat. Zaznělo pár jadrných německých nadávek na adresu nepozorného řidiče. Tohle opravdu není nutné, obtěžovat závodníka, který je momentálně v problémech. Konečně vrchol, valíme lesem dolů. Je to namotaný sjezd, samá zatáčka a hlavně hodně šotolinky po opravách výtluků. Je třeba jet maximálně opatrně. Do vesnice dojíždíme opět všichni tři pohromadě. Před nájezdem na hlavní silnici ještě zdoláváme krátký brdek a v Bořislavy nás regulovčící posílají doleva na hlavní silnici. Na první figuře rozjíždím sjezd k Teplicím, do cíle je to už jen kousek. Po pár stech metrech přichází šok, uchází mě přední guma. Než se naději, jedu po ráfku. Ještě stačím na Jirku houknout, co se stalo a musím zastavit, abych nezničil plášť. Panebože, to snad není pravda! Za mnou zastavuje doprovodná motorka. Stojím na krajnici hlavní silnice, vedle je svodidlo a stráž dolů. Budu to muset spravit tady, nic jiného mě nezbyvá. Nevím co mě to však napadlo, ještě vytahuji mobil a zkusím se dovolat Irči, jestli nejsou někde poblíž. Ta mě to nebere. Blbec, ztratil jsem tím skoro minutu! Sundávám brašničku s rezervou a otáčím kolo. Tohle přece umím, navíc přední kolo je jednoduché, nepřekáží řetěz ani převody. Za minutku mám duši venku a novou uvnitř. Nafouknutí je s bombičkou záležitost pár vteřin. Nasadit na kolo, poklidit krámy do kapes a hop do sedla. Přece to teď nevzdám! Valím ve sjezdu kolem značky 10km do cíle. Během opravy mě předjelo několik lidí včetně Jirky Zárybnického. Jednoho v bílém dresu vidím ještě před sebou. Před posledním brdkem do Nechvalic jej dojíždím a v kopečku ho nechávám za sebou. Má ten dres samou trávu a hlínu. Asi se někde vyválel v pankejtě. Do cíle to mám jen pět kiláků po rovině. Během výměny duše mě maličko ztuhly nohy, ale teď už zase fest jedou. Na příjezdu do Teplic se naposledy ohlízím, ale kromě odpadlíka v bílém dresu mě nikdo nesjíždí. V relativní pohodě dojíždím do cíle. Uf, na závěr takový nervák! V cíli mě čekal nervózní tým. Od Jirky už věděli, že jsem měl defekt. Naštěstí jsem se vzpamatoval včas, opravil to a nepřišel o náskok v kategorii. V čase 8:10:36 jsem dojel do cíle na krásném 15. místě celkově a uhájil vítězství v kategorii. Pro druhé místo si se ztrátou 3:20 dojel Ronald Czekalla. Třetí místo uhájil Michal Rosůlek. Parádně se na maratonskou distanci vrátil Jakub Svoboda, celkovým čtvrtým místem a druhým v kategorii. Celkový vítěz Tobias HESS proletěl trať za 7:30:03. Nino Ackermann si dojel pro třetí místo v kategorii. Všem soupeřům blahopřeji k úspěšnému výsledku! Smůla opět potkala Petra Pospíšila v podobě defektu galusky u Flájů. Neměl sebou nic na opravu, takže nějakou dobu trvalo, než sehnal tmel a to ho stálo lepší umístění. Po prozkoumání výsledkové listiny je vidět, že oprava defektu mě stála více jak tři minuty času a minimálně tři-čtyři příčky v celkovém pořadí. Ten zkrat s telefonátem si vysvětluji nejspíše šokem. Už několik sezón jsem neřešil v závodě defekt a situace mě zaskočila nepřipraveného. Naštěstí jsem se přece jen dokázal včas

vzpamatovat a zabojoval. P.S. Při pokusu o zalepení duše jsem doma zjistil, že se jednalo o tzv. snake - oboustranné proražení duše o ráfek. Muselo se to stát v nájezdu na hlavní silnici, asi jsem tam něco trefil, ale já si to neuvědomuji. Pravděpodobná je také varianta předchozího pomalého defektu, takže v okamžiku nárazu už byla guma podhuštěná. Jinak si to těžko dokážu vysvětlit. Na závod dávám gumy na 8 barů, takový tlak se dá jen velmi těžko prorazit, to by musela být děsná pecka. V této chvíli se budu opět, ale velmi rád opakovat – velké poděkování všem z organizačního týmu KOLOSHOP.CZ! Ačkoli to vzhledem k problémům s přesunem místa pro zázemí závodu vypadalo zpočátku všelijak, realita byla vynikající. Já osobně mám dojem, že přesun závodu do města měl na celkovou atmosféru dobrý vliv. Vynikající organizace, opravdu velké poděkování všem co se starali o regulaci a doprovody závodníků po trati. Nové umístění bufetu U Flájů je rozhodně lepší, než původní místo. Velké díky všem, kdo se na občerstvovačkách podíleli. Osobně velké poděkování panu motorkáři, který u mě stál a dával na mě pozor, když jsem zápasil s defektem předního kola na krajnici u hlavní silnice. Ještě jednou všem, kdo se kolem organizace závodu angažovali, velký dík! Letos mám přesto jednu malinkou připomínku. Sice jako účastníci dostáváme upomínkové předměty (misku, keramickou plaketku), ale podle mě by se hodilo i něco více tradičního pro ty „na bedně“. Každý to má asi jinak, ale já ty poháry, medaile a jiné relikvie nehážu dospod skříně, ale mám pro ně vyhrazené místo. Sice tam na ně celý rok jen sedá prach, ale občas je přece jen přejezu prachovkou a při té příležitosti rád zavzpomínám. No a přece jen mě mrzí, že i když jsem na Krušnotonu byl párkrát na bedně, žádnou relikvii v té pestré sbírce zatím nemám. Nestálo by to za úvahu? Poslední, ale největší poděkování patří mému hvězdnému doprovodnému týmu: Irena Prokešová, Petr Bělič a Tomáš Mrázek. Tomášovi navíc poděkování za pěkné fotky. Moc děkuji!!

KRÁL ŠUMAVY

Dreamer – Den plný zážitku na Krali!

Po narocne dovolene v Dolomitech jsem od letosního Krále radeji nic nečekal a snad poprvé jsem si říkal, že kdyby třeba prselo a byla zima, tak bych po dlouhé době možná ani nejel a nemel z toho vycitky svědomí. V pátek se porad cítím nic moc, ale jelikož se předpověď počasí vylepšuje, neváham a v sobotu ráno vyrazím na Krále. Cestou autem (přeci jen po ose jsem to letos nedal) prosvítá ranní slunce a je sucho, ale jak bylo předpovězeno, je poměrně chladno. Na parkovisti přebírá startovní balíček od Kapra (díky!) a bavíme se co na sebe. Volím nakonec dlouhou moiru, navleky na ruce a kolena a vestu. Jo a ještě cepici a takové položimní rukavice. Jak se ukáže, byla to dobrá volba, protože nakonec mi ráno bylo nejtepleji. Kolikac dorazí z Pancíre trochu opožděně, ale nakonec stiháme i teamové foto, kde je Koník, Strejda a další. Na startovním prostoru už zni Manowar a v 8h jdeme na to, jako již tradičně. Jasné, ta pravá tradice je nahore na náměstí, ale i z tohoto startu v parku a měřených useku místo plného závodu se vlastně stává pěkná tradice. Úvod po cyklostezce se natahuje, radeji se dostávám nekam dopředu. Konečně vidím me soupeře, J. Benese, J. Voráčka a Zahy i J. Horkeho a Magdu. Se všemi si fajn krátce popovídáme, ujistíme se že jsme unaveni, nastydli a to už se po brdkovitem useku do Strazova blíží první měření usek. Sundávám prebytečně oblečení, následuje pipnutí na koberci a první útok borce z CEZ Tabor. Ten Zahy s H. Benesem, J. Horkým odjíždí. Na tohle fakt nemám a nemel bych ani kdybych byl v top formě. Takže si jedu svoje maximum a Zahy vidím že i J. Voráček chytá na celo měnsí diru. Když se zlomí úvodní stojka na mírnější pasáž, skoro se na Jirku dotáhnou, ale porad mi kousek chybí. Jedu ale svoje maximum, víc není kde brat. Zahy me doskoci nějaký Spartan, z kterého se vyklubou Pepa

Vejvoda, ktereho jsem dodnes neznal. Jede skvele a doskoci si i Jirku V. Mne na konci useku v prudke casti dojede jeste par lidi, popravde mi to moc nechutna a na konci jsem tak celkove mozna desaty, ale jsou tam borci i z kratke trasy. Proti lonsku jsem o cca 30 vterin pomalejsi, ale celkove jsou casy vseh pomalejsi, takže to vlastne na uvod nebylo vubec spatne, zvlastne kdyz se jelo takove brutalni tempo díky J. Horkemu a dalsim mladikum z kratke trasy. Nahore se trochu srovnat a vyrazit pres Javornou na druhy usek. Zatim je teplo, ale i tak se snazim vic jist, jen pit zatim moc potreba neni. Za Hartmanicemi se rozloucim s rodinou Horkych, kteri miri na kratkou. Verim ze si to uziji i tam a vsichni se uvidime v cili. V Susici se pridava Risa Lobl. Druhy usek na Javornik je tu, sice po startu blbe zacvaknu pedal, coz me stoji trochu vic usili docvaknout se na celo, ale dari se. Je tu i Kolikac s Kaprem a uvodni tretinu kopce jedeme spolu, to je parada! Kolikac stejne jako na Krusnotonu hyri aktivitou i v prejezdu mezi useky, je videt, ze letos mu druha pulka sezony opravdu vysla. Pak ovsem nastoupi J. Voracek s H. Benesem a P. Vejvodou. Ti dva se trhnou, Jirka chytne trochu diru a ja visim kousek za nim. Pak me dojede do te doby neznamy borec, z ktereho se vyklube Lubomir Franc s Feso Petrvald. To je tusim nekde u Ostravy, neni divu, ze jej nikdo nezname. Ale tim lepe, cim vice konkurence na Krale dorazi, tim je to zajimavejsi. Lubomir jede az moc, a tak me sice na kratko dotahne k Jirkovi, ale zahy mi odjizdeji a nakonec odjizdi i Jirkovi. Ja se naopak na konci Javorniku skoro dotahnu na Jirku a usek za nim projizdim pouze 4 vteriny pozadu. Coz me nabudi a za odmenu si na obcerstvomacce dam nasup energie v podobe satecku s tvarohem, marmeladou a dojde i na rohlik se syrem. Je ale pomerne zima a tak se tu zdrzujeme o neco mene nez pred rokem. Navic nas ceká klicovy usek na Zhuri. Tam nakonec najizdime trochu rozdelene, H. Benes + L. Franc osamocene, Kolikac s R. Loblom taktez a pak ja s J. Vorackem a zahy nas docvakne P. Vejvoda. Tepy mi uz moc nahoru nelezou, ale snazim se jet proste co to jde, bez ohledu na koukani na computer. To se ukazuje jako dobra volba, dojizdime Kolikace a Risu, Jirka odpada, Pepa se drzi takticky za mnou (ostatne nema kam chvatat). V druhe pulce uz jsem jen ja s Pepou, dari se mi drzet pekne tempo az nahoru a tak je z toho nakonec hezky vykon. Na H. Benese jsem ztratil jen pul minutky, minuly rok to bylo na H. Benese minutu a pul, na Lubomira jsem dokonce par vterin najel, takže skoda ze jsme kopec nejeli spolecne, ale treba by to dopadlo uplne jinak. J. Voracek o minutu za mnou, cimz mazu cca 50vt ztratu z prvnioho useku a asi jdu virtualne o par vterin pred nej. Na Kvilde se zima zakusuje do tela vic a vic, Kolikac ceká na Kapra a my tak s Pepou a Jirkou jedeme radeji sami do Srni. Na Antyglu nas malem slozi auto, ktere nepochopitelne odboci na parkoviste jakobychom vubec nejeli proti. Jedu na cele a mame co delat abychom to ustali, snazim se co nejmene brzdit, i tak mi Pepa drcne do kola, ale nastesti bez padu. Konecne dalsi obcerstveni a hura, kluci z cela tu cekaji a dorazi i Kolikac s Kaprem. Opet hostina v podobe satecku, chleba se skvarky a syroveho rohliku, snad jen tu sekanou si letos nedam. Jedeme vstric poslednimu useku, vsem je zima, mne tedy opravdu poradna. Za Prasily frezuji dalsi usek a tak kus jedeme po nem, kus po cyklostezce. Na posledni usek uz ani nesundavam cepici a navleky na nohy, takova je mi zima a tak se na usek fakt tesim, ze se aspon zahreji. Jirka Voracek za to hned vezme, zbytek se veze za mnou a je to na me docvaknout ho. Pak za to vezmou H. Benese s Lubomirem a poodjizdi. Jirka opet ztraci a na konci odjizdim i ja Pepovi. No nedivim se, uz pred Srni toho zacinal mit dost, jak nam hlasil. I tak velky respekt, jaky vykon dnes podal! Zezadu periferne vidim ze se par kluku dotahuje, tak tam dam posledni zbytky sil a v euforii projedu mericim kobercem. Pro nekoho tady Kral skoncil, ale ne tak pro me. Jako je tradici, rychle to otacim a proti lonsku na nikoho ani necekam a mirim rovnou na Gerlovku a Pancir. Dopredu jsem se radeji ptal a protoze bylo jasne, ze nikoho nezlakam, nebylo na co cekat. Jede se mi skvele, cesta ubiha, jedu si svem vlastnim svete a jsem zahy pod Pancirem. Sice trochu zacina pokapavat, ale silnice jsou porad suche. Kdyz to takhle vydrzi i pri sjezdu z Hojskovky, verim, ze to dam suchou nohou. Cerne mraky nad prehradou ale nevesti nic dobreho. I tak volim jeste zajizdku po cyklostezce podel prehrady a vzpomnam na par let nazpet, kdy jsme tu jeli s Kolikacem, Kaprem, Turistou a dalsimi. Ted tu zacnam pekne

moknout a přesně v Nyrsku, pár set metrů od baraku, silnice pěkně nahazuje a dělají se louže. Rikám si jestli se nemám zastavit doma, ale ne, co bych tam dělal, jedu přece závod! Bojuji s počasím a to se vyplácí, v Janovicích už neprší a silnice osychají, aby v Klatovech bylo úplně sucho. Zato mi Garmin začíná hlásit 3% baterie, aha, já ho zapomněl nabít po posledním svihu v Dolomitech. Rychle projet cílovou branou, odevzdat čip a natocit poslední km abych měl tedy těch 222, což je takové sympatické číslo a letos jsme takových svihu moc nedal. Pak už rychle k autu a rychle sundat mokré tretry, vyměnit ponožky, preparkovat na náměstí a být zmrzlý, počkat necelou pulhodinku na vyhlášení výsledku. Nakonec je z toho krásně páte celkově místo a třetí v kategorii. Na vítězného H. Benese jsem před rokem ztratil čtyři minuty, letos tři, takže se dá hovořit o zlepšení, nebo alespoň o udržení standardu. Ochotný Koník mi půjčí bundu, protože fakt klepu zuby. Zahý je ale vyhlášení, po delší době zase na bedne, to vždy potěší. Tu bere i Kapr, R. Lobl. rodina Horváthů, všem také naleží velká gratulace. I letošní Kral se zapsal svým nezamenitelným písmem nejen do mého srdce. Přesně o tom to je, prožít něco, co se vymyká běžným dnům a to se na letošním Krali zas povedlo!

Kolíkáč – Vzpomínky plynou hlavou

Můj 19. Kral v řadě. Už jen kvůli tomu chci jet. Pro mě magický týden s trojbojem Posázaví-Zlatáček-Krušnoton zanechal na mé tělesné schránce docela velké stopy. Zadní lýtkový sval pobolívá a do toho jsem to ještě přitvrdil dvěma pěšími výlety s manželkou po krásné Šumavě. Pěkná to změna, ta pěší chůze, tělo na to není vůbec připravené a dává mi to pěkně sežrat. Snažím se to zachraňovat saunou a párou, ale stejně do Klatov ráno přijíždím jen v nějaké wobjízdecké náladě... Kaprovic za mě vyřídili prezenci a číslo mi připíná obětavá Jana, která taky všechno dokumentuje. Díky, díky! Ikonické královské postavičky se znovu vracejí na místo činu, Kolbaba, Pantáta, Strejda, Koník, Dreamer, Kapr a další známé tváře... Balík je to nevelký, se slzou v oku vzpomínám na narvané klatovské náměstí a pak na večerní Družbu, kde jsem si tak sliboval, že třeba někdy... ale stále nepřestávám věřit, že se to zase překloupí... Takhle pohodička k prvnímu měřenému úseku, i když to málem vedle mě lehne. Pozdravit se s Frištenským a v mysli slyšet jeho navždy uložený výkřik: „Šlapky jedéém!“, který se rozléhal před pár lety pod Černou věží. A orange posluchačů bylo hodně přes dvě desítky. Ale konec nostalgie, jsme tady na úvodním kopci a rozjíždí se pěkná sekaná! TOP vrchaři mizí, snažím se usídlit ve své váhové kategorii, ten prostřední pozvolnější úsek chce jet v nějaké skupině. A podařilo se, Pepa Vejvoda je sice nad moje síly, ale chytám se jedné dvojčky, která mě veze na dohled oranžové postavičky, ve které tuším našeho Snílka. A opravdu, závěrečné rampy nás ještě více opticky přiblíží. Tak to snad nebude úplný propadák, pěkně jsem se rozdýchal a další kopce snad budou radostnější. Spojili jsme se v pěknou grupu, kde nechybí největší favorité a směřujeme k Javorníku. Pokecat s Kaprem, s Pepou Vejvodou a jde se na to. Tady musíme zastavit, zapisují se čísla, není tu koberec. Ale startujeme pohromadě, žádné rozestupy, tak aspoň na chvíli ucítit vůni hromadného matche. Spodní část jet společně s Dreamerem a Kaprem, jóó to je zase nezapomenutelné, ale pak už nastupuje Vory a začínáme se trhat. Mým spolubojovníkem se stává Marek Schejbal, se kterým strávím povětšinu kopce, až v závěru mu odjíždím, ten nový asfalt láká ke kosmickým rychlostem na velkou, ale to bych na to musel mít nohy. Bufet si dopřávám plnými doušky, chci si tak vynahradiť vše, o co jsem přišel na Krušnoton. Dál jedu s Kaprem a s nešlapkou Ríšou Löblem. Před Kašperkami si doskakujeme do čelní grupy s Dreamerem. Zhůří bych se chtěl s borci zase chvíli svézt, vždyť kvůli tomu jsme se dnes sešli, jezdit na samotku, to tady můžu vždycky. Takže na nic nečekám a najíždím na Zhůří s menším náskokem, spodní část si dát podle sebe a pak mě dojedou a zkusit to s nimi. Ale po chvíli se můj plán hatí, když mě dojíždí Ríša. Hop mu do háčku a slušně za ním trpět. Jo, je pěkně vyladěný! A před cedulí Svojshe je tu exkluzivní dvojka v podobě Snílka a Pepy

Vejvody! Teď to dostalo ty správné grády, Pepovi prý už nejdou tepy a Snílek má v nohou Dolomity, takže mi umožňují se s nimi svézt. Bolí to, ale visím. Parádní chvíle! Ríša chytá díru, ale pak si nás zase doskakuje. Přichází nejprudší část kopce a těch mých 10 kilo navrch oproti nim začínám podezřele cítit. Dreamer s Pepou odjíždí, já ještě marně zkouším Ríšu. Náhorní planinu už se motám, místo abych letěl za někým v lajně Hold časovkář ze mě nikdy nebude... potřebuji prostě ten stres v kopci, abych se zmáčknu, když mi odjíždí skupina... Vydýchat se a společně s bráchou si užít Kvildu a Modravu. Luxusní asfalt, počasí také překvapivě dobré, jen se začíná trochu hlásit pan Hladák. Nějak to rychle utíká, kopce přibývají a moc jsem toho zatím nedoplnil. Takže bufet Srní přijde vhod, dnes bych tady strávil snad i hodinu, ale všichni okolo mě furt někam spěchají... Na Prášily ve velké grupě, vyhnout se opravovaným úsekům po cyklostezce a najet do posledního kopce s plným břichem sekané ze Srní. Jo, to není dobrá volba! Nejede se mi už vůbec dobře, noha bolí, až poslední nakloněná rovina před horizontem mě vyhecuje, abych si docvakl Marka a zkusili si společně zaspurtovat z kopce na cílovou lajnu. Dreamer mizí na Pancíř, já už chci lavičku na náměstí. S Kaprem a Vorym si užíváme závěrečné kilometry a pohled na klatovskou věž, která se pomalu přibližuje. Vzpomínky plynou hlavou, na náměstí pod cílovou bránu tradičně za ruce s bráchou. Aplaudovat nezdočnému pódiovému Kaprovi a Dreamerovi, vyseknout poklonu tradiční dvojce Strejda - Kolbaba, a hlavně Pantátovi a jeho návratu. 25.ročník Krále za námi a v hlavě zbožný otazník, podaří se za rok jen jeden měřený úsek o délce 250 km?

Strejda – Snad konečne forma

Letosní Kral se jede po úplně stejné trase, jako minulé ročník, má to výhody: zaprvé, mohu porovnávat časy a zjistit, jak jsem na tom oproti roku minulemu. Zadruhé, už mám zaznamenané ty rychlostní úseky a tak se mohu na to aspoň morálně připravit. A tak v týdnu před Kralem vytahuji lonské záznamy z Polaru a vytrámím tabulku všech stoupaní a tu lepím na horní ramovou trubku. Nemusíte to luštit, je to docela neprehledné, ale je tam všechno, co si mohu představit: na kterém kilometru to přijde, délka, průměrný sklon, lonský čas, a pak podrobný rozpis sklonu. A to poslední je obzvláště důležité, protože před začátkem každého úseku to mohu ještě jednou prohlednout a rozložit síly tak, abych v té neprudší části to vydržel, a až se to zlomí, tak ještě měl síly to rozjet naplno. Ubytování mi zase zaridil Koník a musím říct, že je nejluxusnější za celou sezonu. Večerní tiskovka vypadá, jako dvoufázový trénink: nejdříve U Srnada, ale odtud nás docela rychle vyhodili. Tak se přemestujeme do pizzerky U hradeb, a je rozhodně mnohem lepší: mají tam lepší pivo, dobré jídlo a milou obsluhu a to vše za nižší ceny. Tak dohodnuto, že za rok jdeme rovnou tam. Start máme kousek od penzionku, není důvod se nějak stresovat, spí se mi dobře, a ráno v klidku se suneme na start. Letos jedeme ve třech, s Kolbabou a Pantatou. Pantata jede výborně, je vidět, že si toho po těch pár letech nuceně pauzy poradně užívá, spechat není kam, Sumava je nádherná, prostě si to užíváme. Na první stoupaní si akorát rozepnu vestu a vysucnu gel. Nevím, zda letos na Sukacce bude pít, tak pro jistotu nechávám vodu v obou bidonech (nu, byla to chyba, tahal jsem kilo navíc). Jedu přesně podle svých představ, víc ze sebe asi nevymáčknu. Nicméně nahore mám oprávněnou ztrátu 17 sekund. Trosku mi to zaskočilo, ale co s tím nadeš, zřejmě postupně výkonnost ztracím. Kolbaba zase letos jede mnohem líp, a tak čekám nahore jen chvíli. A Pantata je taky tady. Suneme se dál po úzkých klikatých silničkách. Rozdělení trati, a pak s Kolbabou litujeme, že Pantata nejel dlouhou, určitě by to zvládl. Zás nemusi všechno přijít hned, třeba za rok už se na to odváží. Před stoupaním na Javorník sundávám vestu, bude to dlouhý. Ani nevím, zda se mi jede dobře nebo špatně, dostávám se do stavu, kdy začínám tvrdě trpět. Normálně takové stavy nesnáším a zvolnuji, ale dnes to snad dotáhnu až na vrchol, aniž

bych zvolnil. Tabulka pomaha, dobre vim, ze poslednich 3 km maji jen 3%, a to se da rozjet poradne. Nahore jsem docela vyzdimany, ale nechce se mi ani verit vlastnim ocim: oproti lonsku jsem stahnul 2 minuty a ctvrť. Ze bych takhle loni flakal? Člověka to nabudi, třeba celkove to nebude az tak spatny. A je tu před nami hlavni stoupani dne, do toho musim dat všechno. A zrejme taky davam, za cilovym kobecem mne chytaji krece kupodivu do chodidel, ale pak uz i do všech ostatních svalů nohou. Tak s tímhle jsem nepocital, na konci sezony, v chladnem počasí a krece? Zrejme jsem ze sebe dal opravdu všechno. Nicmene, oproti lonsku stahuji dalších 1 minutu 35 sekund. Ale jede se mi uz dost spatne. Nastesti do posledního useku je tu přes 40 km, snad se to nejak srovna. Jedeme v klidu, trosku kecame, svorne si shodneme, ze moc nam tu chybi Fousac, snad za rok se tu zase vrati. Na budetu v Srni vyškemrám magnezium, a muj stav se pomalu lepsi, alespon krece mne opousteji. Na Vysoky hrbet uz ze sebe nemohu dostat nejaky rozumny vykon. Navíc tu fouka proti, za paskou eviduji ztratu 17 sekund. Zamrzi to, ale v celkovem souctu prece jsem se polepsil o 3:14, a to není malo. Takze sezona nebyla marna, aspon jeden poradny vrchol jsem si vytvoril. Dojezd si nejvic uziva Kolbaba: tahne jako o život, navíc cestou nabíráme do haku damu, coz ho ještě vic nabudi, a skoro tam letíme. Priznam se, ze v cili se necitim dobre. Takove stavy vždy mivam, když na mne leze nemoc a zacina se horecka. Nepusti to mne ani cestou domu ani v noci. Az další odpoledne se to srovna. Zrejme jsem ze sebe dal opravdu všechno, ceho jsem byl schopny. Tak Kral stal za to. Dekuji Mirkovi za ubytovani, Kolababovi a Pantatovi za společnost. Trojice Dreamer, Kapr, Kolikac nam udelala perfektni prezentaci, sama bedna, Blahopreji! Jsem moc rad navratu Pantaty, uz jsem se dohodli, ze letos jedeme spolu Klikace. A verim, ze za rok na Krali uvidíme i Fousace.